

Victor Surdu (președintele PDAR):

„România a pierdut startul în cel de-al IV-lea Război Mondial”

pag. 7

Nr. 36 • 6 - 12 septembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Un alt fel de nud

Reporter special **Delirium tremens comunist**

■ Din nou Lenin și
tovarășii săi

pag. 5

Evenimentul secolului **Fenomenul OZN.**

**Realitate
sau
ficțiune?**

pag. 8-9

Paradoxurile groazei **De ce surclasează Balatonul litoralul românesc?**

■ Sau cum se scot dolari
cu vagonul dintr-o
băltoacă de câmpie, în
timp ce stațiunile noastre
ies din atenția turis-
mului mondial

pag. 10

MASINA DE SCRIS

oferă în continuare premiul
de un milion de lei

pag. 12-13

Punte de aur

De-a lungul a opt decenii și jumătate de existență, revista „Flacăra” a fost o prezență de prestigiu în concertul mării prese românești. Intenționăm să reproducem din când în când materiale apărute în revistă în decursul anilor, mai ales în perioada de început. O punte între prezent și trecut, între noi, cei de azi, și înaintași. Pe care, evident, o dorim punte de aur. De această dată prezentăm extrase dintr-un articol din „Flacăra” (nr. 10 din 19 decembrie 1915), în care Eugen Lovinescu critică atitudinea majorității scriitorilor români, care

au uitat menirea lor de „vestale ale idealismului național” și au devenit cumpătați, prudenți, diplomați de conjunctură. În acele vremuri, oportunismul politic s-a strecurat și în mecanismul delicat al conștiinței literaților. Printre excepții s-a aflat Octavian Goga, a cărui operă patriotică și socială l-au definit ca „poet al Ardealului”.

Revizuirii morale

□ Octavian Goga, factor al conștiinței naționale

În vremile tragice prin care trecem conștiința scriitorilor noștri a fost pusă la grea încercare. Cei mai mulți s-au zăvorât în chilia artei lor. Zărilor se înroșiau, apropiindu-se tot mai mult ca pădurea lui Macbeth; destinele neamului nostru se hotărau pe toate câmpurile de luptă; floarea Ardealului se scutura în tranșeele Galiției sau pe drumurile desfundate ale Serbiei, fără ca să fi putut zgudui pe unii dintre scriitori din nepăsarea lor artistică. Și-au continuat deci cântecul lor nevinovat sau și-au frânt pana, așteptând vremuri mai bune.

Puțini numai și-au făcut datoria. Printre acești puțini, cel ce cu mai multă jertfă de sine și-a pus talentul în slujba aspirațiilor noastre etnice, identificându-se mai deplin cu durerea și așteptarea poporului său, e dl Octavian Goga. Sbuiciul lui cald, răsunător și generos ne despăgubește de lașitatea diplomatică a atâtor și de venalitatea câtorva...

De altfel, dl Octavian Goga e unul din puținii scriitori ce se

leagă de firul tradiției vechilor noștri scriitori din epoca eroică a literaturii române.

Împrejurările de viață făuresc oamenii.

La jumătatea veacului trecut nu era nevoie de o artă închisă în turnul de fildeș al Artei. Dacă ar fi fost cine s'o facă, n'ar fi fost cine s'o înțeleagă. Erau alte nevoi mai puternice. Trebuia să ne întărim naționalitatea.

Scrișul nu ajungea însă. În mijlocul unui popor, în care totul era de clădit, energiile intelectuale trebuiau îndrumate în toate ramurile de activitate. Cea mai însemnată dintre ele e însă ramura politice naționale. Statul nostru nu era întărit. Primejdia îl aștepta din ori ce cotitură.

Din pricina acestor împrejurări cu totul deosebite, scriitorii nu se mulțumiră numai cu rolul firesc de factori culturali. Ei deveniră și factorii politici cei mai însemnați ai tuturor marilor acte ce ne-au dat revoluția de la 1848 și apoi Unirea Principatelor. Acești scriitori se numeau: Elade, Ion Ghica, Kogălniceanu, Alecsandri sau Bălcescu.

De atunci timpurile s'au schimbat.

Mersul firesc al Statului român a trimis pe scriitori la arta lor. Cel mult, le-a îngăduit un rol cultural. Activitatea socială a trecut în alte mâini.

În Ardeal împrejurările sunt însă și acum altele.

Apăsarea politică și națională a Ungurilor îndreaptă toate energiile românești spre lupta de apărare a naționalității noastre. Era deci firesc ca în Ardeal să avem o poezie patriotică mai bogată și o literatură cu un scop național mai puternic. Era deci firesc ca dl Goga să devină „poet al Ardealului”, pe când noi nu avem „un poet al Moldovei” sau al „Munteniei”.

Desvoltarea talentului poetului nostru și-a urmat deci linia ei naturală. Puterea și energia lui bărbătească l-au ridicat apoi la valoarea reprezentativă de poet al unui popor.

Di Goga nu și-a pierdut această valoare nici printre noi.

De 16 luni, de când e în București, el e «un sol» al fraților de dincolo. Și nici o dată misiunea lui națională n'a fost mai patetică de cât în aceste împrejurări tragice.

E. LOVINESCU ■

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Pășărin, Mihai Sândoiu

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director publicitate și suplimente speciale:

MIHAI SÂNDOIU

Director difuzare: MANUELA-VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12.

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

Telefon: (2559)

■ POLITICĂ (2560) - Marian Ghișeanu, Roxana Stancu

■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ SOCIAL (2600) - Alexandru Arion, Dan Gheorghe, Brîndușa

Nicolae, Constantin Severin, Toma Roman jr., Lucia Ștefanovici

■ SPORT (1453) - Pompiliu L. Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI (2528) - Petre Cojocariu, Elena Ghera,

Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăru

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂȚE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjălă (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

REBUS REBUSACHE

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂȘĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brașoveanu, Simona Pășărin,

Simona Simzianu

Telefoane: (2036) director, (1457) redacție

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05:

Călin Mărcușanu, Dragoș Baltă, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu,

Marius Onofrei, Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: (2128) Cristina Chițulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Mirela Fotea, Eugen

Majotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Robert Anton, Gabriel

Bumb, Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban, Marian Arion

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL (2128): Viorela Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu; (2600):

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: ROMANIA LIBERĂ

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Suntem, din nou, mai tari ca albanezii!

Am primit de la Horia C. Matel, enciclopedicul meu prieten, cea de-a șasea ediție a lucrării *Statele lumii* care oferă o imagine la zi (1 noiembrie 1994) a contemporaneității. Printre erudiții cercetători care au mîgălit la realizarea volumului se numără - în afară de cel amintit mai sus, Silviu Neguț, Ion Nicolae, Nicolae Șteflea. Cuvîntul înainte îi aparține lui Mircea Malița care românește pe bună dreptate: „Lumea acestui sfîrșit de secol și mileniu este dramatic marcată de două curente simultane: cel al fragmentării și cel al integrării. În timp ce primul se bazează pe căutarea unei identități culturale, ce subliniază diferențele de limbă, credințe și tradiții, al doilea este determinat de interese economice și politice ce țin mai degrabă de sfera civilizației. De cea mai mare semnificație sunt în această privință diverși indici precum produsul național brut, venitul național pe locuitor, sporul natural sau speranța de viață”.

Parcursarea volumului este utilă în multe privințe. În primul rând, îți relevă uriașele transformări care s-au petrecut în organizarea politică a planetei; dacă la începutul secolului erau doar 50 de state, acum sunt 200! Multe dintre ele poartă astăzi alte nume ca odinioară - Volta Superioară se numește azi Burkina Faso, Birmania - Myanmar. Mai există încă teritorii care nu și-au dobîndit independența. Dar cele mai pasionante amănunte din carte nu sunt cele privind natura, organizarea socială sau viața politică - deși, desigur, nici acestea nu sunt lipsite de interes. Cele mai elocvente sunt cifrele care vorbesc, cu obiectivitate, despre modul cum trăim, cum ne hrănim, cum ne îmbrăcăm, în ce case stăm, dacă facem călătorii sau nu, în singura viață care ne-a fost dată. Și constatăm discrepanțe dureroase, care

nu vor fi anihilate prea curînd, între cât câștigă de pildă, pe an, un locuitor din Mozambic - 80 de dolari - și unul din Monaco - 51.000 dolari. Bineînțeles, printre primii indici pe care dorim să-i aflăm sunt cei referitori la țara sa. Și iată ce descoperă în paginile consacrate României: natalitate - 11,9%; mortalitate - 10,9%. S.U.A. produc anual 2882,2 miliarde kwh energie electrică - România numai 54,95 miliarde kwh; în C.S.I. producția de oțel este de 116.830 mii tone - în România de 5448 mii tone; în Canada se produc 8931,6 mii tone hîrtie ziar - în România 56,4 mii tone. Și multe alte cifre care te pun pe gînduri și care, în perioada dictaturii, au fost ținute pitite, pentru ca să ne închipuim că trăim în cea mai bună dintre lumile posibile. Cuimea e că unii au și crezut în această propagandă deșănțată și mai cred și azi. Iar dacă în statele cu adevărat civilizate venitul pe locuitor depășește 15.000 - 20.000 dolari, printre fostele țări ale blocului comunist doar Croația atinge un nivel de 7.110 dolari. Rusia are doar 5.810 dolari, Cehia - 3.140, Serbia - 2.200, Muntenegru - 1.700, Bulgaria - 2.250 etc. etc. Iar România? Chiar dacă nu are, ca Ungaria, 2.330 dolari totuși, se poate raporta cu mîndrie că am întrecut din nou Albania - 740 dolari, noi avînd 1.640 dolari pe locuitor! Dar de ce să ne mai mirăm cum au evoluat lucrurile într-o Europă care a fost divizată în două sisteme distincte? E destul să comparăm R.P.D. Coreeană, idealul cărmaciului nostru național, ahtiat de festivități grandioase și construcții megalomane ca și stăpînii nord-coreeni care i-au asigurat anual 987 dolari unui locuitor, în vreme ce în Coreea de Sud un cetățean câștigă în medie 5.102 dolari. Mai e ceva de adăugat?

La Suceava,

Tudor Mohora solicită demisia Guvernului

În perioada 24-26 august a.c., dl Tudor Mohora, președintele Partidului Socialist, a participat la întâlniri cu electoratul din județele Vrancea, Botoșani și Suceava. „Ceea ce a declarat recent dl Nicolae Văcăroiu este atât de grav încît ar trebui să-și dea imediat demisia. Dînsul a constatat că evaziunea fiscală are dimensiunea a 60% din bugetul național. Să facem o socoteală: înseamnă că la 15.000 de miliarde cât este bugetul României, dacă se adaugă această evaziune de 9.000 de miliarde, ar rezulta un buget de 24.000 de miliarde. Acesta este un furt atât de grosolan încît cine nu se pricepe să facă ordine, ar trebui să-și lase pe alții să facă treabă. Acești bani puteau să meargă la sănătate, cultură, apărare ș.a.”, a afirmat dl Tudor Mohora foarte vehement la Suceava.

Liderul Partidului Socialist s-a disociat de tendința guvernului de a prezenta realitățile din țară într-o manieră deformată, superoptimistă, de politica bancară nenorocită „care a adus în pragul falimentului o țară cu resurse enorme și a deplîns corupția înspăimîntătoare, injustiția strigătoare la cer”. „Cei care au guvernat pînă acum de pe o platformă așa-zis social-democrată au devenit mari capitaliști. Ei pot fi considerați mai degrabă conservatori. Asta-i lege social-democrată, să acorzi alocații identice copiilor de șomeri și celor de miliardar?” și-a continuat dl Mohora tirul concentrat asupra cabinetului N. Văcăroiu. Concluzia sa va provoca desigur frisoane actualilor guvernanți. „O eventuală mișcare de cenzură împotriva guvernului o vom analiza cu seriozitate, pentru că s-a ajuns prea departe în modul în care se marșează pe iresponsabilitate.”

CONSTANTIN SEVERIN ■

Procesul anului

COTROCENI contra ZIUA

Repriza întâi

Încă de la apariția sa, cotidianul *Ziua* a făcut din Președintele Iliescu subiect de prima pagină. Se înțelege că nu de bine.

Reacțiile celui de la Cotroceni au devenit cât se poate de vehemente abia după publicarea articolului „Un asasin în fruntea țării”, în care șeful statului era acuzat că a generat evenimente din 21-22 decembrie 1989. A urmat apoi seria articolelor în care redactorii cotidianului amintit susțineau că în anii studenției Iliescu a fost recrutat de KGB. Președintele a răspuns

în două rânduri, prin Traian Chebeleu, că nu a fost niciodată contactat de un serviciu de informații. Conform legii, Parchetul General s-a autorizat și a început anchetarea redactorilor care au semnat articolele acuzatoare. Astfel, Sorin Roșca Stănescu, directorul general al cotidianului „Ziua”, și Tana Ardeleanu, redactor al ziarului, au fost anchetați și trimiși în judecată pentru ofensă contra autorității. În rechizitoriul cu numărul de înregistrare 62/P/17 august 1995, întocmit de procurorul Dan Chirculescu, se arată că, începînd cu 9 mai a.c., cotidianul „Ziua”, sub semnătura lui Roșca Stănescu, a declanșat o campanie de denigrare a președintelui României, publicînd articolul „Un asasin în fruntea țării”.

Acuzarea susține că Tana Ardeleanu nu a fost la Moscova, iar scrisorile pe care le-ar fi primit de la Igor Botnaricluș ar fi fost dactilografiate de Manuela Anton cu o mașină de scris aparținînd Institutului de Studii Sud-Est Europene.

Este interesant de văzut cum va evolua duelul Cotroceni - Ziua în instanță pentru că, în opinia multor avocați din Baroul București, încadrarea juridică a faptelor ziaristilor Sorin Roșca Stănescu și Tana Ardeleanu nu poate fi la articolul 238 Cod Penal (ofensă contra autorității), ci la articolul 206 Cod Penal (calomnie).

Rămîne de văzut cum vor evolua lucrurile pentru că, în momentul de față, judecătorii de la tribunale și judecătoria nu sunt încă inamovibili, existînd, nu-i așa, posibilitatea ca asupra lor să se facă presiuni.

Avocații se așteaptă însă ca CSJ să schimbe încadrarea juridică.

„Pentru infracțiunea de calomnie nu se poate face dovada că președintele Iliescu nu a fost agent KGB. Indiferent de condamnarea pe care o vor primi ziaristii, suspiciunea rămîne. Doar președintelui îi va dauna acest proces” - este de părere avocatul Lucian Belcea.

Devine deci cât se poate de clar că miza în războiul Cotroceni - Ziua

rămîne încadrarea juridică a faptei celor doi jurnaliști. Dacă în situația ofensei contra autorității prezidențiale, Ion Iliescu nu este obligat să se prezinte la proces, în cazul infracțiunii de calomnie, ca parte vătămată, locatarul de la Cotroceni trebuie să depună mărturie în fața instanței. Ceea ce, desigur, n-ar fi deloc convenabil pentru președinte.

Din acest motiv este foarte probabil ca procesul anului să se judece cu ușile închise, în sala de consiliu a Judecătoriei sectorului 1.

TEO CĂLINESCU ■

Necititorul

Un sondaj de opinie, publicat cu câteva luni în urmă, scotea în evidență un lucru trist: doar 7% din populația țării își formează opiniile citind presa. Centrul de greutate pică în continuare pe celebra instituție cu multe antene din Calea Dorobanți (peste 80%), iar diferența revine radioului. Cam așa stau lucrurile acum în România. Adică, destul de grav dacă ținem cont de faptul că, într-un stat democratic, se spune despre presă că reprezintă a patra putere în stat. Și mai grav dacă privim retrospectiv, către anii '90, '91 de pildă, când tirajele ziarelor se măsurau în cifre urmate de cinci zerouri și când prețul unui cotidian era accesibil unui spectru larg de cumpărători.

Remarcăm, cu alte cuvinte, un alt tip de paradox: cu cât ni se pare (și ni se spune) că înaintăm în democrație, cu atât mai mult declinul unui element de bază al statului de drept - presa scrisă - se accentuează!

Această ciudățenie merită analizată fle și sumar.

Cu totul altfel stau lucrurile în state cu o tradiție democratică incontestabilă. Răsfoiam de curând un număr din cotidianul american USA Today: color, patru fascicule a câte 16 pagini fiecare, extrem de bine structurat. Practic, patru publicații într-una singură: știri, economie, sport, monden. Nu discut calitatea grafică deosebită. M-a surprins abundența de informații și lipsa totală a can-can-urilor de mahala de tipul "mama soacră și-a ucis ginerele cu toporul, apoi l-a tranșat, l-a băgat în valize și a dat geamantanelor drumul pe Dâmbovița." Prețul, căci și despre el trebuie să vorbim, era modic: 50 de cenți. În bani românești înseamnă cam o mie de lei. Foarte convenabil dacă judecăm în raport cu ceea ce oferă piața la noi: în cel mai bun caz 16 pagini alb-negru, cu tipar mediocru, la 400 lei exemplarul.

Cineva îmi atrăgea atenția că și acolo în SUA există mii de publicații de prost gust, similare cu cele care încarcă până la refuz tarabele de la noi. Numai că tirajele lor însumate sunt cu un ordin de mărime mai mic decât tirajele presei serioase. La noi lucrurile stau exact pe dos. Un ziar ca USA Today ajunge să coste doar 50 de cenți pentru că acolo, în America, societatea este bine așezată, economia funcționează corect, există o piață bine structurată, iar unde există piață există și reclamă. Iar reclama costă. Și uite așa, publicațiile trăiesc bine mersi din publicitate. Și la noi există publicitate. Dar firavă precum economia noastră, precum piața de la noi care până de curând n-avea nici măcar elementara instituție numită bursă de valori. Așadar, aportul reclamei la scăderea prețului publicației este cu mult mai scăzut. Nu mai vorbim despre criza de hârtie, despre faptul că în România singura fabrică de hârtie de ziar aparține statului care,

criticat fiind de presă, se "grăbește" să aprovizioneze publicațiile cu indispensabilul produs. Să revenim însă la apetitul cititorului de peste Ocean pentru publicațiile serioase. Fenomenul este explicabil. Într-o economie bine așezată, ale cărei mecanisme influențează direct viața de zi cu zi a cetățeanului, informația de calitate joacă un rol capital. Cu greu veți găsi un american care să nu dețină acțiuni. Acestea îi aduc dividende. Adică profit. Din acest motiv, lui nu-i este indiferent ce se întâmplă la bursă. Deci citește, se informează. La fel se întâmplă cu cererile și ofertele de serviciu. Există chiar o bursă a schimbărilor de locuri de muncă. La toate acestea se adaugă informațiile legate de asigurările sociale, pensii, servicii utile, oferte avantajoase etc. Adică elemente care țin de o piață bine structurată. Să revenim acasă și să căutăm informații cu caracter bursier. Care bursă, care informație? Și la urma urmei, la ce ne-ar folosi toate acestea? N-avem încă acțiuni. Avem un cupon de un milion, dar n-avem milion. De ce să dorim să citim lista întreprinderilor care se privatizează dacă oricum nu ni se oferă informații despre profitabilitatea lor (bursa ar fi putut face acest lucru)? Unde mai pui că în listă erau și greșeli. Așa a venit hârtia de la guvern. Cu ce influențează viața cetățeanului nostru informația legată de aspectul economic, de pildă? Nimeni nu va simți un efect bun sau rău în viitorul apropiat. Pentru că nu există încă mecanismul. Și dacă lipsa de informație nu aduce atingere directă buzunarului, de ce să citim ceva serios?

Cam aceasta este schema, acum la aproape șase ani de la o schimbare de regim politic. Trăim într-un cerc vicios. Mai întâi a fost presa liberă, pilon al democrației. A venit apoi democrația originală care, de bine ce funcționează, a distrus pilonul. Sătulă de atenționări și dezvăluiri care n-au conținut de cinci ani și mai bine - dar care au rămas fără efect pentru că delicatul mecanism al statului de drept nu funcționează încă la parametri proiectați - lumea s-a săturat de asemenea chestii și caută refugiul în ceva mai ușor digerabil. Cu alte cuvinte, participă involuntar la un joc care are ca principală miză lipsa de informație. Nu vă spun cine sunt câștigătorii. Ați ghicit însă cu siguranță cine sunt cei care, pe termen lung, pierd: necititorii. Este ca și când cineva care n-a avut niciodată o oglindă, cere cu ardoare fermecătorul obiect. Dar, când îl obține și se privește în luciul obiectiv al chestiei cu pricina, vede dincolo de geam, o făptură cu aspect neîngrijit. Și preferă să spargă oglinda decât să înlăture dezordinea ce-l răvășește.

RĂZVAN DUMITRESCU ■

A fi sau a nu fi moțiune

Convenția Democratică intenționează să inițieze în această sesiune parlamentară o moțiune de cenzură pe tema crizei din agricultură. Inițial Partidul Democrat propusese o sesiune parlamentară extraordinară. Motivând că acțiunea este populistă, Emil Constantinescu a declarat că nu este de acord. Acum Convenția Democratică se află într-un impas. Pentru introducerea unei moțiuni de cenzură sunt necesare semnăturile unei treimi din numărul parlamentarilor. Or, nu este cert că partidele de opoziție din afara Convenției vor semna.

Ba da, ba nu, poate...

De două săptămâni experții Convenției Democratice se chinuie să pună la punct textul unei moțiuni de cenzură. Și, în același timp, să-și asigure sprijinul celorlalte partide din opoziție. „Nu știm dacă este cazul să se inițieze o moțiune când reprezentanții CDR afirmă că nu sunt pregătiți pentru guvernare. Noi nu ne angajăm cu semnături pe această moțiune, dar dacă va ajunge în dezbaterile Parlamentului o vom susține”, declară PD. „Nu vom semna. N-o considerăm oportună și nu are sens. Dacă va ajunge în dezbaterile Parlamentului vom decide atunci dacă o susținem sau nu”, spune și Sergiu Cunescu, liderul PSDR. Pentru a lua o hotărâre, Partidul Alianței Civice a anunțat că va întruni Colegiul Director. Numai PL'93 și-a declarat disponibilitatea de a semna moțiunea. „Ca autori ai slo-

ganului «nici o sesiune fără moțiune» vom susține moțiunea Convenției Democratice dacă vom fi de acord cu textul”, a afirmat Dinu Patriciu.

Săptămâna trecută Convenția Democratică a organizat o întâlnire cu toate partidele din opoziție pentru a discuta textul moțiunii. Nu s-a prezentat decât PL '93. Emil Constantinescu a spus că a avut convorbiri particulare cu toți liderii partidelor din opoziție și crede că acestea până la urmă vor semna moțiunea. Reprezentanții PL '93 au plecat înainte de terminarea întrevederii declarând că li s-a prezentat o variantă intermediară, nu una finală și nu pot încă să ia o decizie. „Rămânem deschiși spre o moțiune de cenzură care sperăm că va cuprinde și punctele noastre de vedere și care să fie acceptată și de celelalte partide din opoziție”, a declarat deputatul Dan Trepcea.

La PSM, vorbele nu costă bani

Interesant este că și PSM a făcut o afirmație asemănătoare prin prim-vicepreședintele său. „Situția din țară este prea gravă. Dacă moțiunea opoziției va oferi soluții în favoarea țăranilor, o voi sprijini fără rezerve și voi insista și în cadrul partidului pentru acest lucru”, a declarat liderul socialist. Conform unei metode îndelung exersate este aproape sigur că PSM va vota iarăși alături de PDSR, afirmațiile lui Păunescu având ca unic scop învierea relațiilor cu partidul de guvernământ care, cu acest prilej, va mai renunța la câteva posturi ministeriale în favoarea aliaților săi. Există posibilitatea ca moțiunea să fie susținută și de PDAR și de PS. În ipoteza în care o parte din aliații PDSR vor vota alături de opoziție este clar că s-a dat „undă verde” debarcării lui Văcăroiu.

Până una alta, Convenția trebuie să strângă numărul necesar de semnături pentru a putea introduce moțiunea în Parlament. Cu tot optimismul (nejustificat de altfel) al lui Constantinescu în relațiile cu celelalte partide din opoziție s-a ajuns la un blocaj. Emil Constantinescu, sfătuit prost de PNȚCD, a decis să nu marșeze la ideea sesiunii extraordinare. Acest pas s-a dovedit a fi

Emil Constantinescu - președintele unei alianțe din ce în ce mai incoerentă în acțiuni

greșit. PNȚCD, care are și primul și ultimul cuvânt în CDR, este la ora asta inert. Se mișcă greoi pe scena politică, nu ia deciziile rapid, nu are inițiative și mai pune și bețe-n roate celor care au. Vinovați sunt firește cei care conduc partidul. Partea proastă este că în CDR, PNȚCD este suveran și, în felul acesta, Convenția riscă să se transforme curând într-o fantomă politică.

ROXANA STANCU ■

Delirium tremens comunist

Cu câteva săptămâni în urmă, redactorii noștri au scris despre legionari și manifestările lor în România anului 1995. Din câte am înțeles, "camarazi" nu s-au simțit deloc flatați de reportajul nostru, ba chiar am primit la redacție niște telefoane anonime, care se încheiau cu mesajul concis "Venim noi și vedeți voi!"

Săptămâna trecută, soarta a făcut să ne întâlnim, de data aceasta, cu reprezentanți ai extremei stângi din România. Am acceptat din curiozitate să facem un salt de la "camarazi" la "tovarăși".

Pe o tarabă din fața redacției Revistei Europa am găsit o publicație năucitoare. Este vorba de Scânteia Socialismului, periodic al Partidului Socialist Român, partid ce se declară adept al comunismului și are ca siglă (apare și pe frontispiciul ziarului)

Tovarășul Budrigă explicându-ne cum o să construiască socialismul când o să vină el la putere.

o steluță, secera și ciocanul și o carte deschisă, încadrate de raze. Luându-ne după adresa redacției Scânteia Socialismului, i-am contactat pe tovarășii de la PSR.

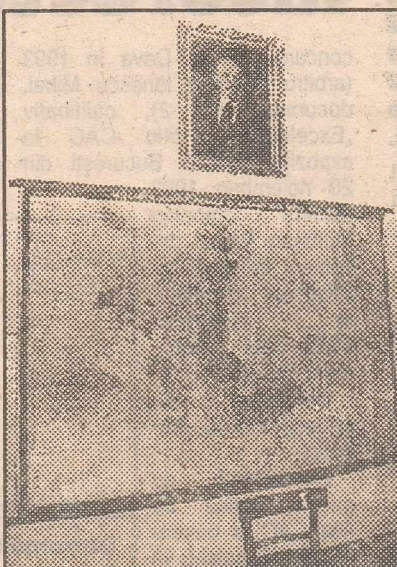
Lenin și diplomați coreeni

Am ajuns pentru prima oară la sediul partidului, pe strada Episcop Radu nr.31, chiar pe 23 august. În ciuda fostei zile naționale comuniste, tovarășii lipseau cu desăvârșire. Ușa roșie a sediului era încuiată cu lanț și lacăt. Despre sediu, destul de mare, am aflat că în perioada interbelică a aparținut unei centrale sindicale. Pe acoperiș mai este și acum o statuie care prezintă un cavaler în armură ținând în mână un ciocan. În lipsa tovarășilor, am putut lua legătura în fundul curții cu o doamnă cu tenul arămiu care lipăia în picioarele goale. Vecina comuniștilor ne spune: "Mai încercați, vine din când în când și ține ședințe. Aseară a stat pân' la unșpe."

Intr-adevăr, îi găsim peste câteva zile. În fața sediului era parcat un

Mercedes cu numărul CD 112117, despre care am aflat ulterior că aparține Ambasadei Coreei de Nord. Înăuntru, nimerim într-un birou reprezentând "Insurecția națională antifascistă și anti-imperialistă de la 23 August 1944", diverse lozinci și un tablou mare cu Vladimir Ilici Lenin.

În alt birou, găsim la sfat de taină un asiatic și doi autohtoni. Ne prezentăm, și unul din autohtoni ne conduce în biroul cu portretul lui Lenin, unde se recomandă în toată splendoarea lui: "Vasile Budrigă, lector universitar, doctor în istorie contemporană, căpitan de infanterie în rezervă, membru în Biroul Politic și secretar cu probleme ideologice-politice al PSR, redactor la Scânteia Socialismului și director al Editurii Scânteia Socialismului."

Lenin și 23 August în biroul PSR-ului.

dânsul a părăsit Partidul Socialist al Muncii, care a deviat de la cauza comunismului, că mai publică în Revista Politică și consideră că

"Vadim Tudor duce o politică corectă." În opinia domnului Budrigă, toate partidele de stânga sunt procapitaliste, deci nu sunt bune.

Relațiile internaționale ale PSR sunt cu Partidul Comunist din Israel și, prin intermediul ambasadelor, cu Coreea de Nord și Cuba. Despre linia politică a partidului ni se spune că "să salvăm țara din criza care este actuală, care este de fapt, cine știe istorie, criza de după revoluția anti-

socialistă și antinațională din decembrie 1989, să putem să scoatem țara din criză."

Domnul Budrigă ne mai explică faptul că Gheorghiu Dej și Ceaușescu

Sediul din strada Episcop Radu nr. 31. Tov. Budrigă și-a arătat disponibilitatea de a pune și o secară în mâna statuii.

nobile ale socialismului. De altfel, foarte curios pentru un doctor în istorie contemporană, domnul sau tovarășul Budrigă nu cunoaște nimic despre masacrele organizate de comuniști în anii '50 și își exprimă îndoiala că pe vremea lui Stalin ar fi pățit ceva un muncitor, țărăn sau intelectual care și-a văzut de treaba lui și nu a sabotat regimul.

Când ajungem în acest moment al dialogului, din celălalt birou tocmai iese tovarășul coreean, cu care se salută călduros Vasile Budrigă, iar noi constatăm că ni s-a terminat banda casetei din reportofon. Socotim că e timpul să ne luăm și noi la revedere de la tovarășul Budrigă. Acesta, amabil, ne dăruiește niște broșuri, în românește, pline cu cugetările lui Kim Ir Sen și ale fiului său Kim Jong Il, publicate la Editura Datina, precum și câteva numere din Scânteia Socialismului, La Corée Populaire și Gramma International din Cuba. Conducându-ne spre ieșire, același personaj ne mai spune să avem grijă ce scriem, "că poate intrăm în polemică cu organul de partid Scânteia Socialismului sau ne mai trezim cu vreun proces."

Pentru deliciul cititorilor noștri reproducem un comunicat (scris în vestita limbă de lemn) din Scânteia Socialismului.

Comunicat

Biroul Executiv al Partidului Socialist Român transmite sincere mulțumiri tuturor organizațiilor județene, municipale, orășenești și comunale, precum și tuturor membrilor și simpatizanților Partidului Socialist Român, partid al celor ce muncesc, - fără deosebire de naționalitate - revoluționar, marxist, comunist, bazat pe ideologia socialismului științific, care se pronunță ferm împotriva restaurației capitalismului și pentru reluarea construcției socialismului - care au trimis telegrame de felicitare cu prilejul aniversării a trei ani de la întemeierea PSR. (18 august 1992).

BIROUL DE PRESA AL PARTIDULUI SOCIALIST ROMÂN

COMUNICAT

Biroul Executiv al Partidului Socialist Român transmite sincere mulțumiri tuturor organizațiilor județene, municipale, orășenești și comunale, precum și tuturor membrilor și simpatizanților Partidului Socialist Român, partid al celor ce muncesc, - fără deosebire de naționalitate - revoluționar, marxist, comunist, bazat pe ideologia socialismului științific, care se pronunță ferm împotriva restaurației capitalismului și pentru reluarea construcției socialismului - care au trimis telegrame de felicitare cu prilejul aniversării a trei ani de la întemeierea P.S.R. (18 august 1992).

BIROUL DE PRESA AL PARTIDULUI SOCIALIST ROMÂN

Doctorul în istorie contemporană nu a auzit de masacrele lui Stalin și Dej

Tovarășul Budrigă ne spune că Partidul Socialist Român s-a înființat în 1992, are cam zece mii de membri în teritoriu, filiale în jumătate din județe, câțiva consilieri locali în județul Neamț și o alianță cu Partidul Unității Celor Ce Muncesc din România. Despre stafful partidului nu vrea să ne spună mare lucru, dar, din alte surse, am aflat că pe președinte îl cheamă Florian Petrescu, iar pe vicepreședinte, Nicolae Meianu.

Domnul Budrigă ne spune că

Unul din darurile de prestigiu primite de redacția noastră: operele tov. Kim Ir Sen și Kim Jong Il.

Au avut grijă ce-au scris: TOMA ROMAN jr., LUCI ȘTEFANOVICI

În procesul de selecție și reproducție, un rol deosebit de important îl au arbitrajele. Ele stabilesc dacă respectivul exemplar canin se încadrează în standardul rasei. Verdictul este cât se poate de important, de el depinzând dreptul la reproducție care se acordă sau nu câinelui arbitrat. Iată deci că a sosit momentul să ne ocupăm pe larg și de acest aspect de bază al chinologiei.

Vom pătrunde deci, pe de câteva numere, în culisele concursurilor și expozițiilor canine și vă vom prezenta aspecte de neimaginat, demne de tot hazul pentru cineva care urmărește detașat subiectul cu pricina, dar deosebit de dăunătoare pentru chinologia românească.

● Vă prezentăm în cele ce urmează patru buletine de arbitraj aparținând aceluiași exemplar canin, dalmatianul Alki Pedro, înscris în Cartea de Origine la numărul 671.

Vom începe cu rezultatul arbitrajului de la expoziția CACIB organizată la Constanța în data de 16.07.1994.

Reproducem întocmai capitoul „Constatare” din buletinul cu pricina, semnat și parafat de dl Gleb Padnevici, arbitru chinolog (document nr. 1): „Dalmatian, cap cu riduri, dentiție corectă și completă, mușcătură în foarfecă, urechi pătate cu mult negru, linie superioară + inferioară bună, coada în repaus ținută pe spate, pete negre cu inserții de fire albe, aplomburi bune, pete deștule bine repartizate pe corp, labele din față destule de moi”.

Câinele cu pri-

cina primește de la respectivul arbitru calificativul „BUN”. Ceea ce, în termeni de specialitate, reprezintă un eșec pentru exemplarul cu pricina.

Am fi desigur tentați să credem în corectitudinea și justetea acestui arbitraj, dar ne împiedică cel puțin trei elemente constând în tot atâtea calificative obținute de același exemplar canin pe numele său Alki Pedro (COR 671).

Să le enumerăm:

Calificativ „Excelent” obținut la

ASOCIAȚIA CHINOLOGICĂ DIN ROMÂNIA
MEMBRĂ A FEDERAȚIEI CHINOLOGICE INTERNAȚIONALE

Calea Măgilor 128, sector 3 30334 BUCUREȘTI, Of. poștal 37
Telefon 0620/615423
CONTURI Lei 48.96.611 R.A. S.M.B.
Dolar US 47.94.611.300 R.A. S.M.B.

Expoziția CACIB București Data 16.07.94
Vizit C. Organizare

FOAIE DE ARBITRARE

Numele câinelui Alki Pedro C.O. 71 data nașterii 16.07.94
Rasa Dalmatian Nr. Cat. 15 sex mascul
Proprietar Gleb Padnevici
Constatare: „Dalmatian, cap cu riduri, dentiție corectă și completă, mușcătură în foarfecă, urechi pătate cu mult negru, linie superioară + inferioară bună, coada în repaus ținută pe spate, pete negre cu inserții de fire albe, aplomburi bune, pete deștule bine repartizate pe corp, labele din față destule de moi”.

Arbitru: [semnătură] Secretar de ring: [semnătură]

Document 1

Chinologia românească în pericol

Un nou tip de mafie: ilegalități, arbitraje incorecte, bișniță cu câini

concursul de la Deva în 1993 (arbitru chinolog Ionescu Mihai, document nr. 2), calificativ „Excelent I”, titlu CAC la expoziția CACIB București din 20 noiembrie 1993 (arbitru chinolog Muntean Petru, document nr. 3) și calificativul „Excelent” la București, 28.05.1994 (document nr. 4).

Se impun cu siguranță câteva precizări.

Exemplarul cu pricina obține un titlu CAC și un calificativ Excelent în 1993, ceea ce înseamnă înfinit mai mult decât verdictul „BUN” acordat de dl Padnevici în iulie 1994. Mai mult decât atât, în mai 1994 același câine obține calificativul „Excelent”. Pe cele trei buletine de arbitraj nu se menționează absolut nimic în legătură cu o serie de defecte văzute de judecătorul lunii iulie 1994.

Dacă luăm drept bune cele scrise și semnate de dl Gleb Padnevici ar rezulta că din 1993 și până în iulie 1994, ba mai mult decât atât, din mai 1994 și până în iulie 1994, pe capul

câinelui au apărut riduri, în petele sale au apărut inserții cu fire albe, s-o fi schimbat probabil și repartitia acestora pe corp și o substanță necunoscută i-a înmuiat labele din față.

Lăsând gluma la o parte trebuie semnalat comicul situației care constă în distanța ca de la cer la pământ dintre singurul calificativ slab obținut de câine (Bun în iulie 1994) și celelalte trei „Excelent”, culminând cu CAC în noiembrie 1993.

Cu alte cuvinte, trei arbitri, sub semnătură, contrazic flagrant ceea ce doar unul pretinde

ASOCIAȚIA CHINOLOGICĂ DIN ROMÂNIA
MEMBRĂ A FEDERAȚIEI CHINOLOGICE INTERNAȚIONALE

Calea Măgilor 128, sector 3 30334 BUCUREȘTI, Of. poștal 37
Telefon 0620/615423
CONTURI Lei 48.96.611 R.A. S.M.B.
Dolar US 47.94.611.300 R.A. S.M.B.

Expoziția CACIB București Data 20.11.93
Vizit C. Organizare

FOAIE DE ARBITRARE

Numele câinelui Alki Pedro C.O. 71 data nașterii 16.07.94
Rasa Dalmatian Nr. Cat. 15 sex mascul
Proprietar Gleb Padnevici
Constatare: „Dalmatian, cap cu riduri, dentiție corectă și completă, mușcătură în foarfecă, urechi pătate cu mult negru, linie superioară + inferioară bună, coada în repaus ținută pe spate, pete negre cu inserții de fire albe, aplomburi bune, pete deștule bine repartizate pe corp, labele din față destule de moi”.

Arbitru: [semnătură] Secretar de ring: [semnătură]

Document 3

ASOCIAȚIA CHINOLOGICĂ DIN ROMÂNIA
MEMBRĂ A FEDERAȚIEI CHINOLOGICE INTERNAȚIONALE

Calea Măgilor 128, sector 3 30334 BUCUREȘTI, Of. poștal 37
Telefon 0620/615423
CONTURI Lei 48.96.611 R.A. S.M.B.
Dolar US 47.94.611.300 R.A. S.M.B.

Expoziția CACIB București Data 28.05.94
Vizit C. Organizare

FOAIE DE ARBITRARE

Numele câinelui Alki Pedro C.O. 71 data nașterii 16.07.94
Rasa Dalmatian Nr. Cat. 15 sex mascul
Proprietar Gleb Padnevici
Constatare: „Dalmatian, cap cu riduri, dentiție corectă și completă, mușcătură în foarfecă, urechi pătate cu mult negru, linie superioară + inferioară bună, coada în repaus ținută pe spate, pete negre cu inserții de fire albe, aplomburi bune, pete deștule bine repartizate pe corp, labele din față destule de moi”.

Arbitru: [semnătură] Secretar de ring: [semnătură]

Document 4

că a văzut! De menționat că dl Gleb Padnevici este actualul soț al dnei Ileana Leduncă, deținătoarea unui celebru record cu cățelușa Puși care s-a născut după nașterea propriilor ei pui, dacă ar fi să credem în acele sale, și fiindcă tot am adus vorba de Puși să mai spunem că puii acesteia provin din împerecherea patrupedei cu pekinzul Tin-Tin, proprietatea dlui Padnevici. Cu alte

cuvinte, afacere de familie, și la propriu și la figurat.

RADU IOANID ■

Doamne ferește!

Din zece acatiste nouă sunt cu blesteme

Preotul Corbu de la Biserica Răsăritului, din cartierul Militari - București, ne-a declarat că din zece acatiste, pe care le primește de la enoriașii săi, nouă sunt cu blesteme: „Mai ales femeile vin cu acatiste din astea cu blesteme și vin chiar și în ziua de liturghie, când nu se primesc acatiste. Eu le ard, după ce le scuipe”.

Preotul Corbu declară că în unele biserici din România se fac slujbe pentru blestem, iar unii preoți primesc foarte mulți bani pentru asta, deși nici preoții, nici enoriașii n-au această permisiune în fața lui

Dumnezeu. L-am întrebat pe sfinția sa dacă unele acatiste cu blesteme au vreo legătură cu politica: „Au legătură cu de toate! Unele blesteme sunt întemeiate și nu găsești argumente pentru a-l face pe om iertător”, am primit răspunsul.

Dar acatistele atrag atenția și din alt punct de vedere: „Multă lume e semi-analfabetă! Să vedeți ce acatiste primesc, cu un scris sub orice critică! Lumea care le scrie nu cunoaște nici cele mai elementare reguli ortografice!”

A consemnat
DAN GHEORGHE ■

FLUFFY

și restul lumii

Rezumatul episodului precedent: Maria Stănescu a propus familiei să plece la mare pe baza couponului nominativ.

Ideea nu era rea deloc. Întrucât legea interzicea vânzarea cupoanelor, ele se cumpărau în draci, pe la toate colțurile de stradă. Stănescu ocoliră însă magazinele care dădeau marfă la schimb.

- Ca să vezi, comentă Sergiu, înainte luam marfă pe sticle goale. Recunoaște că e un progres: nu te mai cari cu sarsanaua, nu mai stai la coadă, și couponul nici nu

Episodul 7

Revolta

trebuie să-l speli și să-i dezlipiești eticheta.

- Mda, bombăni Maria, dar căm tot atâtă câștigi.

Era o nedreptate, și trebuie să precizăm că Maria era o destabilizatoare de-aia rea de tot, ce era la gura ei toată ziua! - numai lozinci antiprezidențiale, antidinamoviste și prorapidiste. Dovadă că exagera e faptul că, pe cele două petice de hârtie, umflară de la un țigan aproape o jumătate de milion - și, culmea, banii nu erau falși.

Oarecum împăcați cu marea privatizare, se întoarseră veseli acasă, încercând să se decidă dacă să plece în concediu pe Coasta de Azur sau la Miami Beach. Acasă, însă, îi aștepta un șoc: pentru prima oară în ultimii cinci ani, Ionel nu era cu câștile pe urechi!

- Ce-i dragul mamei, ești bolnav?!

- Nu... Fluffy a fugit de-acasă!

După ce-și reveniră dintr-un scurt leșin, încercară să ghicească motivul:

- O fi fugit după gagici, propuse Sergiu. N-ai văzut cum se uită la

filmele alea? Adevărul e că și mie, uneori...

După ce-l fulgeră cu privirea, Maria emise o ipoteză mai banală:

- Să se fi supărat că nu i-am dat din parizerul ăla? Dar era pentru musafiri, venea directorul tău...

- Poate că eu sunt vinovat, interveni Ionel. L-am pus, săracul, să asculte numai heavy metal, de-ncepuse să-i tremure capul.

Se agitau degeaba. Motivul era cu totul altul: sesizând agitația națională, Fluffy se simțise frustrat că n-are și el dreptul la un coupon nominativ! Reclama TV arăta că e ceva după care se aleargă în disperare. Or, el fugărea pisici, vrăbii, bețe, mingi - cine s-ar fi priceput mai bine ca el să prindă un nenorocit de coupon?

Din fericire, nu era departe: trei blocuri mai încolo, adunase toți maidanezii din cartier și discutau cum ar putea face să obțină înființarea unei linii de telefon la care să răspundă cățelușe în călduri.

(vor urma alte călduri)

ZIZI ■

Victor Surdu (președintele PDAR):

„România a pierdut startul în cel de-al IV-lea Război Mondial”

□ În 249 de ani putem ajunge Germania dacă stă pe loc

Mi-am ținut oamenii „cu arma la picior”

- În funcțiile pe care le-ați avut, cum vă-mpăcați cu autoritățile?

- În general, am fost un om disciplinat. Părinții nu ne-au îndoctrinat împotriva regimului, deși au pierdut tot ce-au avut prin naționalizări. Nu ne dădea voie tata să cântăm prin curte imnul URSS și alte asemenea, dar atât. Am și prins o perioadă de entuziasm în studenție (între '65 și '70), se învăța o limbă străină, erau recunoscuți Morgan și Mendel, se mai renunțase la Miciurin...

- Vreți să spuneți că, sub comuniști, fiecare putea să-și vadă de treaba lui?

- Nu chiar așa! Foarte multe se făceau cu un efort demențial. Am avut parte tot timpul de o viață foarte dură. Noi am făcut întâi bățături în palme și abia apoi pe creier.

- Ce fel de șef erati?

- Unii m-au acuzat că am fost un om dur, însă ca să poți realiza ceva trebuia o disciplină a muncii și chiar o conștiință - uneori aberantă! Le ceream oamenilor să facă eforturi pentru a nu ajunge la o confruntare cu Dincă sau Bobu și să devină clienții cătușelor - pentru asta i-am ținut tot timpul „cu arma la picior”.

Am intrat în politică pentru a-l răzbuna pe Moș Toader

- Din ce mi-ați spus despre familia dv., ați avut norocul să fiți la intersecția dintre „legătura cu glia” și un mediu intelectual.

- Da, părinții mei sunt niște intelectuali desăvârșiți care, datorită instrucției și pământului pe care l-au avut, au avut de suferit. După '45 s-a instalat o furie împotriva oamenilor care nu s-au „alinat” obedient. N-am avut o bibliotecă foarte mare, dar tata și mama sunt enciclopedii ambulante. Și am mai avut norocul că, din sărăcia care era, tata l-a cumpărat mamei o pianină - de altfel, el cânta foarte bine la vioară. Una din marile plăceri era să ne îmbrăcăm frumos și să mergem la operă. Fiind mici, noi, copiii, mai adormeam, dar ceva tot s-a prins.

- Legat sufletește de pământ și de cultură - de ce ați intrat în politică?

- Tot la sfatul tatei. Mai la deal de noi era Moș Toader - un personaj de basm, care știa multe poezii și cântece. Când s-a luat pământul, tata i-a zis: „Las' că rămâi cu două hectare, or să-ți ajungă”. Pe urmă s-au luat și acelea și Moș Toader a venit să-i spună că se vor lua și animalele. „Ei, cu asta n-o să le meargă”, a zis tata - dar le-a mers și, când a rămas fără boi, Moș Toader a murit de inimă rea. Așa că pe 20 decembrie '89 tata mi-a zis: „Du-te la București și fă ceva să-l răzbuni pe Moș Toader. Dați pământul înapoi la oamenii!”

- Este azi Moș Toader răzbunat? Cât din acest crez s-a împlinit?

- Un pas dintr-o sută. Trebuia lucrat operativ și cu oameni competenți. Printre politicienii de azi sunt mulți foarte buni vorbitori și foarte prost făcători...

Nu dacii i-au asimilat pe romani, ci invers

- Ce-a câștigat și ce-a pierdut PDAR-ul rupându-se de PDSR?

asumă aplicarea lor.

- Electorat n-ați pierdut?

- Nu cred, cred că am câștigat. În schimb, e drept, am pierdut satisfacțiile din barca puterii - de la deplasări peste graniță până la telefoane, mașini, logistică...

- Regrețiți?

- Nu! N-avem cum să regretăm! Nu puteam renunța la jumătate de milion de voturi pentru câțiva oameni care să fie menținuți în funcție. Nimeni nu-mi dădea dreptul să negociez, să vând partidul.

- Ați rămas, în schimb, legați de PUNR, care are opinii radicale diferite de ale PDAR-ului în destule probleme-cheie.

- Mi-e foarte greu să-mi explic și mie ce-ar trebui să facem! Dincolo de câteva aspecte de ridicol, paradox și extremism (sau care par extremiste) ale PUNR-ului, mulți dintre ei sunt oameni de calitate.

- Bine, dar cum puteți merge alături de un partid al cărui vicepreședinte susține că nu există o problemă a grâului?

- În România nu există o problemă a grâului, ci a economiei în general. Dacă mergem în ritmul ăsta, ne apropiem de Germania în 249 de ani, cu condiția ca ei să stea pe loc... În '90, România a pierdut șansa istorică de a lua un start profitabil în cel de-al patrulea Război Mondial, cel economic. Cât privește relația noastră cu PUNR-ul,

asa este, aveți dreptate, și probabil că în scurt timp ne vom clarifica. Colaborarea noastră este că le dăm sugestii cum să facă și cum să dreagă ca să smulgă cât mai multe avantaje pentru agricultură - ca parte a ansamblului economic.

- De ce trebuie smulse, cine se opune?

- Există un grup de interese, interne

Victor Surdu s-a născut pe 11 iulie 1947 în Hlincea, Iași. A absolvit liceul-internat de băieți „Negruzi” și Facultatea de Horticultură a Universității Agricole din Iași. Și-a luat doctoratul pe un subiect de protecție a plantelor și a fost, pe rând, șef de fermă la Răducăneni, Inginer-șef și președinte la Grozești, director și secretar cu agricultura la Județ, șef de fermă la Schitu Duca și, după 1989, prim-adjunct al ministrului agriculturii. Este de neoprit când vorbește despre copilărie

și despre munca la țară, într-un potop de cifre și nume. Tatăl său este dublu licențiat în teologie, iar mama - în limbile franceză, engleză și germană.

și externe, care doresc ca prin această frumoasă nebulie a sfârșitului de mileniu care e integrarea europeană, România să fie, ca în planul Valev, un fel de colonie - chiar dacă avem un popor de romani (căci romanii i-au asimilat pe daci, nu invers) cu un heterozis imens, cu scântei de geniu, poate în primele cinci din lume.

PDSR-ul a intrat pe calea pierzaniei

- Trecând în revistă scena politică, ce reproșați PDSR-ului?

- Cramponarea de putere prin alte pârghii decât cele ale rezultatelor - și asta îi va duce la pierzanie. Au pornit pe o pantă extrem de periculoasă: câștigă membri și simpatizanți prin interese meschine: Dacă treci la PDSR nu te dau afară! Vor să se mențină prin forță.

- Ce reproșați Convenției?

- Îi reproșez (ca și PDSR-ului, de altfel) că n-au un program clar, în schimb (tot ca și PDSR) au un orgoliu imens. Datorită vanităților, n-au sesizat importanța desprinderii noastre și nu ne-au trimis nici un semnal. Mai mult, nu ne-au susținut la moțiunea noastră de cenzură, despre care primul-ministru - care e un om cinstit, după părerea mea, face și el ce poate - mi-a zis: „Dacă se promovează, decât să mă duc în Parlament la dezbateri, mai bine prezint demisia Guvernului!” Acum, Convenția a preluat problema grâului - dar nu e în favoarea lor, oamenii zic: „S-au trezit și ăștia, se apropie alegerile...”

- În fine, ce reproșați PD-ului?

- Faptul că oamenii lor n-au avut răbdare să se consulte cu specialiști de marcă pentru a începe bine reforma.

- Erau presiuni ale străzii, unele măsuri populiste sau pripite nu erau inevitabile?

- Nu! Când te cocoți în funcții înalte, trebuie să ai și răspunderea seriozității. Dacă era mai mult profesionalism, diagnoză, cercetare, n-ajungeam la căderea imensă față de 1989.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

1996 va produce un mare accident electoral

■ Majoritatea publicațiilor sunt azi independente

- Cum vedeți alegerile din '96? „Pierzania” PDSR-ului va începe încă de-acum?

- În mare măsură, da. Pe unde mă duc n-aud oamenii decât înjurând, iar despre „omul și cuponul” sau legea ajutorului social sunt convingeri că au scop electoral. Dacă Brucan spunea că acest popor se va trezi peste 20 de ani, eu cred că se va trezi în '96.

- Să fi crescut oare nivelul de Informare, implicit de înțelegere?

- Da. Există foarte multe publicații care nu mai sunt nici cu Puterea, nici cu Opoziția. O spun cu plăcere: marea majoritate a publicațiilor sunt azi independente și țin partea cetățeanului. De aceea, în '96 votul nu va mai fi predominant emoțional și inertial. Am mai spus-o și o repet: anul 1996 va produce un accident electoral de proporții. Iar dacă, prin absurd, nu se va întâmpla așa, ne vom duce în continuare crucea hărăzită de dl Brucan...

- A pierdut câțiva oameni care au fost obligați să treacă în barca altora ca să nu-și piardă locul de muncă. Sau funcția... Oamenii erau obișnuiți să primească ordine și suportă mai greu să se autoconducă. Agronomii și țărănimea încă nu sunt conștienți că reprezintă o forță imensă, care ar trebui să-și făurească legi. Cele mai bune legi sunt făcute de cei care-și

„Din toate încercările de a tălmăci ce se întâmplă, singura ipoteză ce nu a putut fi combătută este aceea că obiectele zburătoare neidentificate sunt nave spațiale provenind din alte lumi, de pe alte planete. Prin această afirmație, desigur, nu se poate spune că explicația trebuie să fie și neechivocă. Poate fi vorba de ceva atât de deosebit, încât nici nu putem presupune ce se întâmplă în realitate”.

dr. HERMAN OBERTH

Fenomenul OZN

Realitate s

La Sheffield, vălul secretului a început să se destrame !!!

Iată-ne, aşadar, câteva zile bune de la consumarea, poate, a evenimentului sfârşitului acestui zburat mileniu: al VIII-lea Congres internațional dedicat obiectelor zburătoare neidentificate desfășurat în zilele de 19 și 20 august la Universitatea Hallam din Sheffield, în organizarea Asociației britanice de studiere a fenomenului OZN - „Bufora”.

Momentul de vârf al acestuia s-a consumat în după-amiaza primei zile a lucrărilor: 19 august 1995 - ora 18,30 (ora Bucureștiului): prezentarea unui fragment din filmul realizat de cameramanul Forțelor Aeriene Militare ale SUA, Jack Barnett, în iulie 1947, înfățișând autopsia unui extraterestru, victimă a catastrofei ce a avut loc la Roswell (New-Mexico) în SUA! Dar despre aceasta, mai târziu...

Pentru a înțelege mai bine importanța peliculei, rolul pe care poate să-l joace în următoarea perioadă, să derulăm, pe scurt, „Cazul Roswell” la care se referă aceasta...

2 iulie 1947... Lângă orașul Roswell - statul New-Mexico, în apropierea poligonului de arme atomice - pe atunci secret - a căzut din cer un obiect de mari dimensiuni, la o fermă aflată la 75 de mile nord-vest de oraș. În acea

noapte a fost o furtună puternică și, se pare, obiectul a fost lovit de trăsnet. Bubuitura a fost atât de puternică încât un fermier din localitate - Mac Brazel - nu a riscat să iasă din casă să vadă ce s-a întâmplat. De-abia a doua zi dimineață, Brazel și doi dintre copiii lui au descoperit pe ranch acele resturi stranii și corpurile neînsuflite ale umanoizilor!

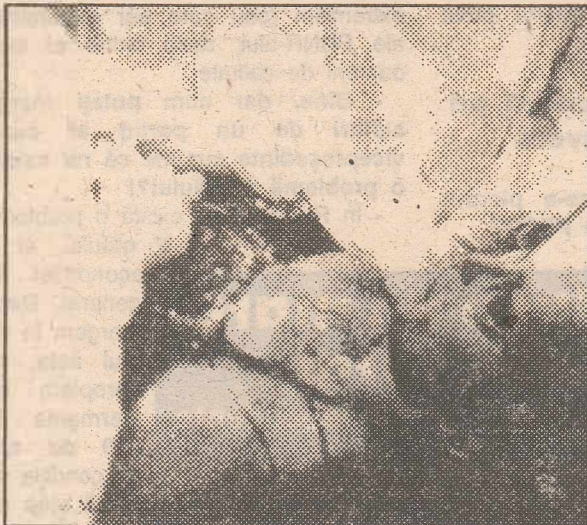
În aceeași zi, membrii corpului de

Vă reamintim reperele publicării acestui raport: august 1991, la Washington. Iar peste 4 ani, la 19 august 1995, la Universitatea Hallam din Sheffield, la ora 18,30 (ora Bucureștiului) a fost prezentat un fragment-copie din filmul realizat de cameramanul FAM ale SUA, Jack Barnett în iulie 1947 - autopsia unui extraterestru, victimă a catastrofei ce a avut loc la Roswell!

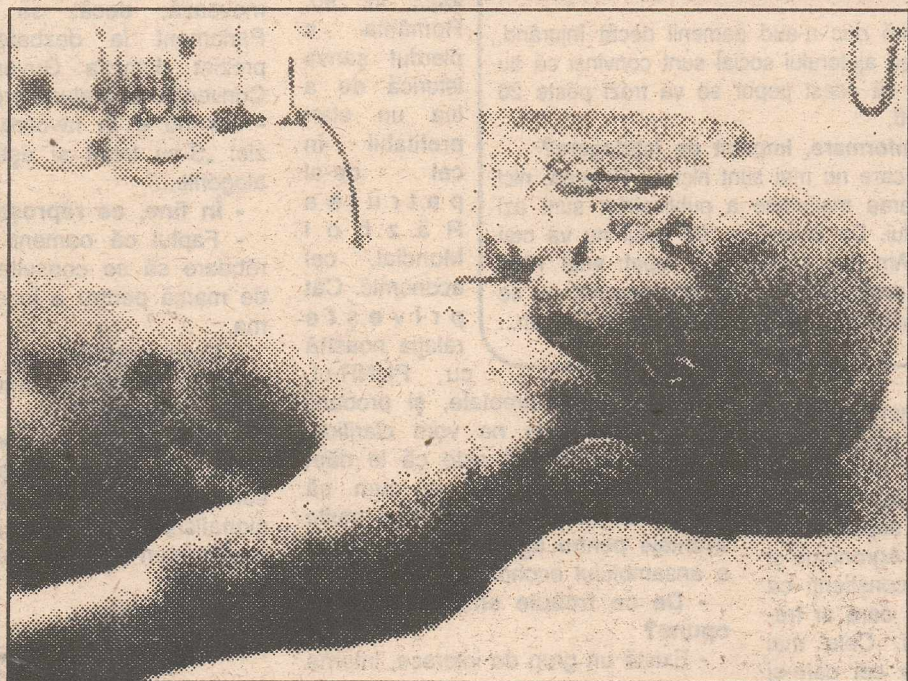
desant al Direcției de Informații de la această bază au primit ordinul de a captura obiectul. Locul unde s-a produs accidentul a fost înconjurat de militari, resturile obiectului și cadavrele umanoizilor au fost transportate pe aeroportul din vecinătatea bazei militare. Pe 7 iulie, maiorul Jesse Marcel, ofițer al Serviciilor Secrete ale FAM, de la

baza locală, a recuperat o parte din resturile navei. A fost făcută și declarație presei în care se anunța recuperarea unui disc zburător. Iar Jesse Marcel a primit ordinul să încerce resturile într-un avion B-29, care făcuse o escală la Fort Worth (înainte de a ajunge la Wright Field, în Ohio), cu ducerea operațiunii a fost preluată de generalul Roger M. Ramey care a ordonat oamenilor săi să nu vorbească și să dea o declarație, spunând că a fost vorba de... un balon meteorologic...! Dar mr. Jesse Marcel a apucat să declara reporterilor că... „materialul constă din grinzi mici făcute din ceva ca lemnul de balsa; rezistent și flexibil, cu un marș asemănător hieroglifelor”. A vorbit despre „o substanță neobișnuită, maronie, ca pergamentul”, și de o cantitate de „metal ușor, semănând staniolul”, ca și de „o cutie neagră de metal cu latura de câțiva cm” (vezi fotografiile). În alte variante ale „Incidentului Roswell” se spune că anchetatorii au găsit un vehicul prăbușit în formă de ou, și trei sau patru corpuri umanoide...

La scurt timp, toate informațiile legate de acest caz au fost trecute în „secret”, iar Statul Major al Forțelor Aeriene Militare ale SUA a înființat tunci „Grupul special pentru studierea OZN”.

Imagini din copia peliculei „Roswell - Film” realizată de Jack Barnett la spitalul bazei Fort Worth (Texas)

U fictiune?

Știe multe dar tace
ecut 40 de ani... În iunie 1987, Hington, în cadrul unui simpozion internațional dedicat fenomenului OZN, a avut o audiență de 20 de oameni de știință, profesori universitari și experți militari. A prezentat un document scos de la arhivă și redactat de defunctul director al A.S., amiralul Roscoe Hillen - despre incidentul din anul

Memorandumul de arhivă se găsește printre altele: „La 7 iulie 1947, după operațiunile de căutare și

controversele legate de „Cazul Roswell” continuă și astăzi. După zeci de cărți și sute de articole „pro” și „contra”, se pare că balanța înclină în favoarea celor care cred în realitatea faptelor. Într-unul dintre cele mai puternice argumente (pe lângă filmul de care vom vorbi) este descoperirea unor dispozitii ultrasecrete, dată de președintele de atunci al SUA - Truman - semnată la 18 septembrie 1947. Aceasta prevedea crearea unei comisii speciale, formată din înalte personalități, având denumirea codificată „MAJESTIC-12” și al cărei scop era cercetarea atât a incidentului de la Roswell, cât și a cazurilor similare.

Științifică a rămășițelor obiectului zburător pe Pământ, au fost găsite 4 flințe asemănătoare omului, se pare, s-au catapultat din cer înainte de explozia acesteia. Ei au fost găsiți la aproximativ 2 mile-est de

locul prăbușirii navei. Cei 4 umanoizi au fost găsiți morți... Resturile celor 4 necunoscuți au fost cercetate de o echipă științifică specială. Oamenii de știință au ajuns la concluzia că doar din punct de vedere al aspectului exterior cei 4 sunt asemănători oamenilor, nesemnând cu aceștia din punct de vedere biologic și evolutiv. După resturile navei s-a stabilit că aceasta nu este de origine terestră.

Este demn de crezare acest document uluitor?

La această întrebare, comandantul FAM ale SUA a răspuns atunci, în

1987: „În legătură cu această afacere, documentația noastră este distrusă...”

În fizicianul Robert Sarbecer, decedat în anul 1986, membru al grupului de cercetare secretă

a discului, a lăsat mărturie scrise:

„Obiectul zburător care a suferit catastrofa a fost construit din materiale foarte ușoare și dure, iar «interiorul» corpurilor piloților amintea constituția corpului insectelor!...”

După o altă perioadă de tăcere, în august 1991 este dat publicității Raportul oficial al „Fondului național al SUA pentru cercetarea OZN-urilor”. Acesta cuprinde, printre altele, depozițiile tuturor persoanelor care, într-un fel sau altul, au fost implicate în evenimentele ce au avut loc la Roswell.

În încheiere, Fondul național al SUA pentru cercetarea OZN-urilor subliniază: „Faptul că predomină dovezi pozitive ale unor martori independenți, participanți la evenimentele care ne interesează, reprezintă o dovadă că cel puțin un OZN a suferit un grav accident în statul New-Mexico în iulie 1947. Aparatul distrus și rămășițele «piloților» au fost adunate de militari și transportate în cel mai strict secret la Wright-Field (astăzi - baza militară Ride-Patterson)”.

Un film cutremurător realizat în 1947

Înainte de a vă face cunoscute secvențele filmului (cele 19' prezentate la Sheffield) și câteva păreri referitoare la această copie-peliculă de 19 minute, să vedem cine este Jack Barnett.

În 1947 el era cameramanul FAM ale SUA și, la cererea Pentagonului, a filmat operațiunile de recuperare a epavei cosmice și autopsiile extraterestrelor. Jack Barnett a copiat, în secret, pelicula pe care a vândut-o anul trecut. Filmul a fost păstrat, fiind ascuns în role etanșe și vândut producătorului de filme, britanicului Ray Santilli. Se speră că până la sfârșitul lunii octombrie 1995 (când la Düsseldorf, în Germania, în perioada 26-29 octombrie se va desfășura un nou Congres internațional OZN), filmul va fi proiectat în întregime.

Acest adevărat eveniment al secolu-

lui XX a fost așteptat cu nedisimulată nerăbdare la Universitatea Hallam din Sheffield. A venit și ora mult așteptată... Dar, stupoare! Toți participanții la conferință, aflați în sală, sunt invitați să o părăsească pentru a lăsa la intrare aparatele foto și camerele video. La revenirea în sală - încă un control riguros din partea organizatorilor și a unui număr impresionant de forțe de ordine.

Și încă ceva: sunt arătate camere de luat vederi fragmente din navă, celebrele fragmente având inscripționate acele semne ce amintesc hieroglifelor! Hieroglifele de care vorbeau martorii oculari ai catastrofei de la Roswell! Atât... În sală se reaprind luminile... ne uităm unii la alții și nu știm ce să credem... În sfârșit, cineva din sală exclamă: ESTE ADEVĂRAT!...

Realitate sau trucaj?

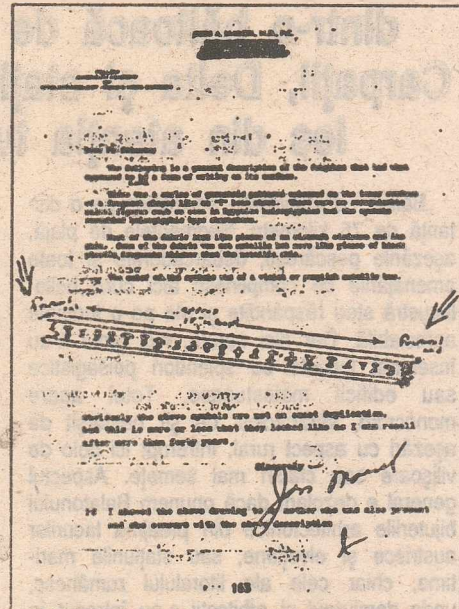
La hotelul Novotel din Sheffield unde au fost cazați participanții la congres discuțiile „pro” și „contra” au durat cu mult după miezul nopții. Tema: filmul este real sau un fals? Iată și câteva opinii înregistrate pe banda de magnetofon: „După ce am auzit de existența acestui film, l-am contactat pe producător - dl Santilli - care l-a cumpărat și am început o colaborare cu dânsul - ne-a declarat dl Michael Hesemann, expert în OZN din Germania. „Am fost la Roswell, m-am întâlnit cu câțiva martori ai evenimentu-

În sfârșit, filmul începe: 19 minute (din cele 91), 19 minute de proiecție a unei pelicule alb-negru. Doi doctori, echipați în combinezoane speciale (doar ochii și mâinile erau vizibile), într-o tăcere apăsătoare, au executat autopsia cadavrului unui extraterestru-umanoid, inclusiv deschiderea cutiei craniene. Toate organele extrase sunt așezate în recipiente speciale, cu multă meticulozitate. Apar și observațiile pe care medicii le înscru în foile ce însoțesc fiecare vas cu organele extrase (va fi oare, cândva, dat publicității conținutul acestor fișe?...). Liniștea este absolută. Cameramanul urmărește îndeaproape mâinile și expresia ochilor celor doi medici cât și cadavrul extraterestruului cu ochii lui mari, oblici, cu rictusul gurii exprimând durerea clipei în care viața l-a părăsit, pe o planetă străină...

lui și ai operațiunii de recuperare a OZN-ului prăbușit și am localizat regiunea, conform spuselor cameramanului; toate datele obținute converg spre un singur punct: filmul este real! Chiar firma Kodak a confirmat faptul că pelicula este cea care se folosea în 1947, un fragment din aceasta aflându-se acum în expertiză, în labora-

toarele firmei. Așa că pot să spun că, pentru mine, lucrurile sunt clare: filmul este real, pentru că nimeni nu «fabrică» un fals pe care să-l țină ascuns 48 de ani, după care să-l pună în circulație.”

Și, în sfârșit, părerea dlui John Spencer, președinte al Asociației britanice de studiere a fenomenului OZN - BUFORA: „Am văzut a doua oară acest film; prima oară l-am văzut în cadrul unei vizionări speciale cu membri ai societății BUFORA, cu puțin timp

Raportul lui Jesse Marcel Jr. cuprinzând desenul de pe OZN-ul eșuat

înainte. Este foarte important că întregul film este la fel de bun ca și relatările pe care se sprijină. Trebuie să începem să recunoaștem că, dacă s-ar fi dorit o falsificare, aceasta s-ar fi putut face cu ușurință. Filmul este determinat ca și faptele dezvăluite până acum. Dacă și cazul este real, și filmul este real. Cu siguranță, filmul ar fi putut fi realizat în 1947. Noi nu am avut acces la toate datele legate de cameraman și tocmai de aceea filmul ar putea fi orice: cazul Roswell, un documentar S.F., un film de antrenament realizat la acea vreme sau un experiment guvernamental reprezentând ceva artificial, un manechin de exemplu...

Sunt foarte multe întrebări legate de acest film, dar trebuie să fim foarte prudenți până ce nu aflăm mai multe despre faptele pe care se sprijină acest film.

Și dacă ele vor ieși la iveală îndeajuns de bine și dacă alte persoane ne vor dezvălui gradul lor de implicare, atunci vom putea cerceta mai aprofundat această peliculă...”

Stimați cititori ai revistei „Flacăra”, se pare că vâul secretului care a acoperit cu mai mult sau mai puțin succes catastrofa suferită de un OZN la Roswell -

New-Mexico în iulie 1947 începe să se destrame! Oricum, lunile următoare vor confirma sau nu acest lucru. Și de-abia atunci vom putea afirma cu certitudine: NU SUNTEM SINGURI ÎN UNIVERS!!!

Pagini realizate de ALECU MARCIUC ■

Paradoxurile groazei

De ce surclasează Balatonul litoralul românesc?

□ ...sau cum se scot dolari cu vagonul dintr-o băltoacă de câmpie, în timp ce Carpații, Delta și stațiunile noastre maritime ies din atenția turismului mondial.

„Balta” - e adevărat - se întinde pe o distanță de 75 kilometri. Segmentele de plajă, așezările pescărești, debarcaderele și toate amenajările ce complinesc aici cura helio-lacustră stau răspândite și ele pe o lungime apreciabilă. Dar nici natura, nici omul n-au însemnat locurile cu splendori peisagistice sau edificii maiestuoase. Totul apare monocrom, sărăcăcios, un șir nesfârșit de așezări cu aspect rural, întrerupt ici colo de vilioare sau clădiri mai semețe. Aspectul general e dezolant dacă opunem Balatonului bijuteriile arhitectonice din preajma lacurilor austriece și elvețiene, sau stațiunile maritime, chiar cele ale litoralului românesc, unde demiurgul și arhitecții s-au întrecut în risipă de culori și fantezie.

Și totuși la Balaton și nu pe țărmul românesc al Mării Negre plouă cu dolari!

Aici și nu la Mamaia sau Eforie dau năvală, an de an, sute de mii de vilegiaturisti din Europa și America, din care probabil nici unul nu s-a gândit să viziteze vreodată România.

La asemenea concluzii ajunge orice român care dă ocol marelui lac, observând că aici se aude rareori vorbă ungurească, în schimb pretutindeni se amestecă toate graiurile pământului.

Mirarea i se transformă în stupoare, aflând în continuare că anul trecut încasările din turism au situat Ungaria pe locul 5 în Europa. O situație paradoxală, inexplicabilă, exclamă el. Dar omul cu ochii deschiși și mintea trează va înțelege curând adevărul. Va pricepe că turismul se face nu numai cu soare, valuri

însuflete și grătare cu mititei, ci în primul rând cu acea civilizație interioară în care excelează profesionalismul hotelierului, chelnerului, edilului, comerciantului și tefelor de consumație împreună cu tot ceea ce concurează la garantarea unor servicii fără cusur.

Pentru a aduce în țara lor turiști din Occident - au înțeles ungurii de la bun început - este nevoie ca aceștia să fie ferți de incivilitățile Europei răsăritene, comunistă până de curând. O salubritate în forță asigură curățenia străzilor, iar mii de angajați întrețin parcurile, spațiile verzi și fac să strălucească localurile publice și grupurile sanitare. Ți-e milă să calci pe jos, ar spune românul, amintindu-și îngrozit de munții de gunoale ce cresc sub nasul unui Crin Halaicu, plajele infestate de ordui, restaurantele slinoase, WC-urile de nefolosit, tarabele mizerabile ținute de țigani și mai ales mulțimea de nespălați ce colcăie pretutindeni.

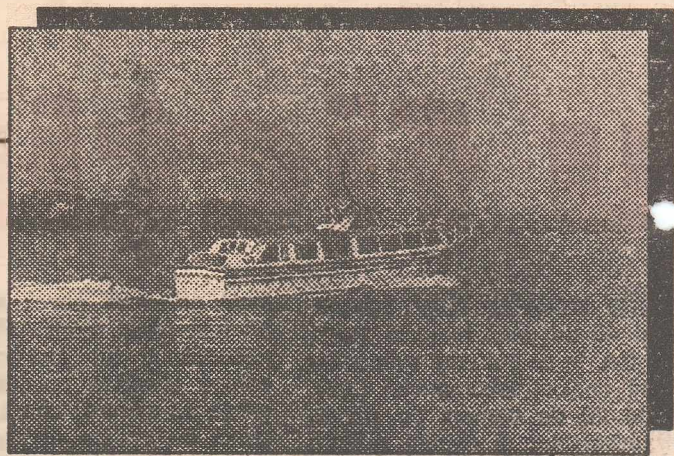
În Ungaria, igienizarea străzii e un proces terminat

La Balaton (ca și la Budapesta, de altfel) civilizația străzii e perfectă. O lume decentă, cu ținuta îngrijită, împrăstie acel aer de securitate colectivă ce-l fac pe om să se simtă bine, într-o deplină concordie cu ceilalți trecători.

În cele două săptămâni pe care le-am petrecut la Balaton și Budapesta n-am zărit nici bande de țigani pomite să agreseze verbal turiștii, nici acea scursură socială, cohorte de vântură-lume ce mișună prin orașele

României și oripilează puținii străini ce ne vizitează. În Ungaria, igienizarea străzii e un proces terminat.

Cu această șalupă de agrement, aparținând domnului Pupos Jenő, proprietarul restaurantului „Gulasch-garten”, am tălat lacul în lung și în lat. Peisaje cenușii, construcții modeste. Dar serviciile s-au dovedit pretutindeni excelente și ele fac falma Balatonului.

Dar ceea ce consacră victoriile turismului maghiar sunt desigur serviciile către populație.

Acasă la ei, ungurii folosesc limba germană

Și încă ceva: ungurul, dur și șovin, cum ne-a fost dat să-l cunoaștem în Ardeal, e la el acasă de o politețe debordantă, numai zâmbete și temenele, născut să fie hotelier și crășmar, pregătit să satisfacă cele mai rafinate gusturi ale onoratei clientele. E atât de îndatorat

spațiului germanic (de unde îi vin în principal clienții) încât a conceput să folosească în relațiile de afaceri limba mușterilor săi. Vizitând străzile și așezămintele Balatonului, ai senzația că te găsești într-o colonie germană. Liberi profesioniștii, restauratorii, proprietarii de magazine sau ateliere își scriu firmele în nemțește. Mi-am notat în carnet câteva: Zahnarzt (dentist), Ungarische Spezialität (specialități ungurești), Weinfestival (festivalul vinului), Freie Zimmer (cameră liberă), Apartament mit Frühstück (apartament cu micul dejun), Gulaschgarten (grădină de gulaș), Lebensmittel (alimente),

Autoreparaturwerkstatt (atelier de reparat mașini), Konditorei (cofetărie), Damen Friseur (coafor de dame) etc. Aproape orice ungur o rupe pe nemțește, la fel cum orice român de oraș înnoadă câteva cuvinte franțuzești. Dar conaționalul nostru o face cel mai adesea din snobism, în vreme ce ungurul urmărește scopuri strict pragmatice.

În concluzie: omul din Vest, obișnuit cu civilizația și confortul din țara lui, găsește în Ungaria condiții de viață similare. Numai așa se pot aduce turiști din lumea bogată!

Dar, Doamne, Dumnezeu, toate acestea se pot învăța! Curățenia, ordinea, liniștea publică se nasc în timp record sub autoritatea patronului, edilului, polițistului. Țări din Asia și Africa au izbutit să-și ferească zonele turistice de inconfort și incivilitate. De ce nu procedează și românii la fel? Răspunsul la o asemenea întrebare ar forma obiectul unui voluminos tratat de chirurgie psiho-socială. Oricum, viitorul se arată fără prea mari speranțe. Pentru a redresa turismul național ar trebui să avem la conducerea țării oameni cu educație urbană, nu activiști reconșionați, pe care nu-i deranjează nici gunoarele lui Halaicu, nici hoardele lui Cioabă. De asemenea dascăli, ONT-iștii nu vor învăța niciodată că turismul cu mâncăruri de cantină, hoteluri îngălate, localuri publice ținute de țigani, străzi desfundate și populate cu borfași - este o întreprindere de nebun.

LIVIU TIMBUS ■

Lumea cu geometrie variabilă

Poduri către Europa

Guvernării noastre se bat cu pumnul în piept atunci când încearcă să arate cât sunt ei de pro-europeni și cât de mult fac pentru integrarea țării în structurile economice, politice și de securitate continentale. Dar ca în povestea cu afară-i vopsit gardu' și-năuntru leopardu' prea adesea s-a dovedit că demnitarii noștri una spun și alta fumează. Dacă problema aderării oficiale la Consiliul Europei și la UE era și una de prestigiu politic și cores-

pundea unui „val” care a urmat dărâmării Zidului Berlinului, în schimb integrarea reală este ceva care se cam tot amână. Demisiile primarilor, întârzierea în adoptarea unor legislații „europene”, amânarea până la sașietate a programului de privatizare și în general a reformei, dovedesc uneori că vorbele rostite la București nu se prea nimerească și la Bruxelles sau Strasbourg.

Cam așa ar putea fi interpre-

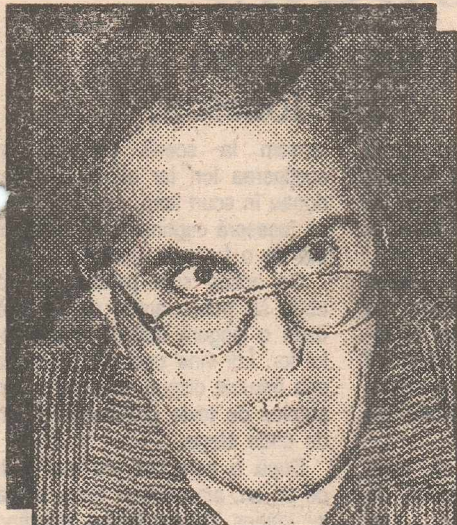
tat și impasul în care se află autoritățile române (dar și cele bulgare, de astă dată) în legătură cu găsirea locului de amplasare a unui pod peste Dunăre. Acest pod ar urma să fie finanțat de instituții financiare internaționale, dar proiectul trebuie prezentat într-un anumit termen care este aproape de scadență. Construirea lui (și poate și-a unui al doilea) face parte dintr-un program european de integrare a structurilor de trans-

porturi la nivel continental. Amplasamentul podului ar permite realizarea a două mari culoare de transport transeuropene: unul pe axa Est-Vest va porni din Berlin, Viena, Arad, Craiova, Giurgiu, Sofia-Salonic, având și alte legături, iar altul pe axa Nord-Sud va uni țările baltice cu Grecia prin Ucraina, Moldova, România și Bulgaria. Problema a devenit extrem de importantă și presantă și a fost discutată și la recenta întrunire tripartită româno-bulgaro-elenă de la Ioannina, în Grecia.

Numai că atât Sofia cât și Bucureștiul își urmăresc propriul interes care poate fi spus pe șleau astfel: fiecare parte ar dori

să aibă un tronson cât mai mare din aceste magistrale pe propriul teritoriu. De aceea, România ar vrea ca locul de amplasare a podului să fie cât mai spre est, iar Bulgaria îl vrea cât mai spre vest. Compromisul pare greu de găsit deși au intervenit chiar șefii celor două state. Ratarea acestui proiect ar însemna nu numai că se va da cu piciorul unei mari șanse de investiții și de dezvoltare generală pentru cele două țări, dar va fi interpretată ca un gest izvorând din neadecvarea reală a celor două țări la valorile europene. QED.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Dan Grigore nu vrea să concerteze sub patronajul lui Iliescu

Cea mai mare surpriză pe care o avem la casele unde se vând bilete pentru Festivalul Enescu este vestea retragerii pianistului Dan Grigore. La început totul pare o ciudătenie. Renumitul pianist nu și-a anulat până acum nici un concert. Iar cârtica tipărită pentru eventualii abonați ai festivalului cuprinde și numele lui Dan Grigore în dreptul concertului din 13 septembrie; dar este un fals. Dan Grigore nu a semnat nici un contract pentru festival. A fost în tratative cu ARTEXIM dar a renunțat la orice colaborare când a aflat de președintele onorific. I se ascunsese un „fapt esențial”.

Festivalul George Enescu a devenit o mașinărie de propagandă

Motivul pentru care Dan Grigore a refuzat contractul este faptul că Ion Iliescu a devenit, pe șest, președinte de onoare al festivalului.

„În ultimul moment, după ce festivalul a fost perfectat, iar personalitățile muzicale au fost angajate, organizatorii lui, respectiv directorul Mihael Brediceanu, s-au grăbit să se ducă la Cotroceni și să-l roage pe domnul Iliescu să fie președinte de onoare. Ori mi se pare că această demnitate nu este potrivită pentru un om care a făcut parte dintre aceia care l-au forțat pe Enescu, în anii '50, să se exileze definitiv, confiscându-i toată averea. Și n-au făcut, din '90 încoace, nici un gest de reparație pentru memoria lui Enescu și pentru familia lui, ba din contră, se lăfăie în bunuri care au aparținut altora. Mi se pare că este cel puțin imoral să te erijezi în președinte de onoare al unui Festival Enescu. Nici Ceaușescu n-a făcut lucrul acesta și nici predecesorii lui”.

Prietenul lui Fane Spoitoru este consilier

Mai sunt și alte lucruri stranii legate de organizare. Consilierul directorului Mihael Brediceanu, angajat special la

Ministerul Culturii, este Mădălin Voicu, președinte de partid al țiganilor, prieten la cataramă cu Nicu Ceaușescu, angrenat în afacerile veroase ale lui Fane Spoitoru, aliat al lui Ioan Cioabă pentru a-i lua locul în Parlament lui Răducanu. Mădălin Voicu se ocupă atât de bine de Festivalul Enescu, încât folosește faxul ministerului pentru a transmite ziarelor opiniile sale despre conflictul dintre Nițu și Pitulescu și pentru a cere eliberarea lui Fane Spoitoru. Deși la încheierea ediției trecute a festivalului toată lumea a promis construirea unei clădiri speciale pentru Festivalul Enescu, abia în ultimele săptămâni au fost alese sălile de concert, majoritatea improprie pentru așa ceva. Se cheltuiește enorm pentru pavoazarea Casei Poporului, Cinematografului Studio și Teatrului Odeon. Nimeni nu poate garanta calitatea acustică a acestor săli oricât de ipocrit ar fi.

Sunt probleme și cu Oedipul lui Andrei Șerban. Celebrul regizor se bucură de colaborarea conducerii Operei dar are probleme cu ministerul. Eugenia Moldoveanu, prietenă cu Ion Iliescu, vizitatoare a Cotroceniului, aplanează orice conflict

apelând la numele președintelui. Dar Andrei Șerban știe bine cine îi pune bețe în roate. Contractul pentru Oedip a fost semnat după negocieri la care au participat Horea Popescu, pentru minister, și Victor Opaschi, omul de la Cotroceni care trebuia să transmită protecția prezidențială. Contractul a fost semnat, repetițiile au început, dar sprijin de la minister nu există. Horea Popescu nu poate să uite probabil că a fost dat jos de la Național în '90. Și greva personalului tehnic nu este altceva decât o provocare continuă a ministerului.

Iliescu și-a început campania cerând tot felul de titluri onorifice. De la președinția proiectului de refacere a centrului Bucureștiului până la Festivalul Internațional George Enescu. Numai că nu are curajul să-și anunțe pe față pretențiile, apare în scenă abia în ultimul moment, după ce a fost obținută participarea unor personalități. Și vom constata că intrarea la concerte va fi foarte bine păzită de SPP-iști masivi, cu câști în ureche și pistol la subsuoară, că vom fi grăbiți să ne așezăm pentru a nu împiedica săltărețul pas prezidențial.

REMUS ANDREI ION ■

Laureată la Montreal - violonista Irina Mureșan

Deși foarte tânără, violonista Irina Mureșan a devenit, de câțiva ani, o prezență cunoscută și aplaudată în concerte din țară, dar și în străinătate, unde a participat, trei ani consecutiv, la Gubbio Festival - Italia, iar anul trecut, obținând o bursă la Universitatea Urbana - SUA, a traversat Oceanul. Paralel cu pregătirea postuniversitară, susține recitaluri camerale. Irina este o fată frumoasă, plină de viață, sensibilă și tenace, talentată și inteligentă, având, deci, toate calitățile necesare unei cariere solistice de anvergură. Se pare că se află și sub o stea norocoasă, pentru că, în Italia, a lucrat cu violonistul Șerban Lupu, directorul Festivalului Gubbio, care, apoi, i-a facilitat obținerea bursei americane la universitatea unde este profesor. În această vară, el a pregătit-o pe Irina pentru participarea la celebrul concurs de la Montreal, aflat la cea de-a 25-a ediție. O competiție dificilă, destinată, prin rotație, secțiunilor instrumentale sau de canto. De această dată, la vioară s-au prezentat 52 de candidați, în etapa a II-a intrând doar 15, pentru ca finala să se dispute cu 6 concurenți. Irina a fost singura reprezentantă a sexului frumos care a răzbit printre finaliști, după ce a susținut, în etapa precedentă, un program de... 80 de minute. Premiul I nu a fost acordat, pre-

miul II a revenit unui violonist rus, iar Irina Mureșan a obținut premiul III, dar și premiul special al juriului pentru cea mai bună interpretare a unei piese impuse.

Pentru a se prezenta la un nivel competitiv, Irina a primit, cu împrumut, o vioară deosebită de la un lutier din Chicago. La această ediție aniversară, din juriu au făcut parte și premianții edițiilor anterioare, printre care și Mihaela Martin. Una din piesele mult aplaudate în programul propus de Irina Mureșan a fost semnată de Violeta Dinescu, compozitoare româncă stabilită în Germania. Și, pentru că vorbim de români care au strălucit în concursul de la Montreal de-a lungul anilor, să amintim și premiul I obținut de Marina Krilovici, soprana a cărei carieră internațională a început în acel moment.

Irina Mureșan ocupă, acum, un post de asistent universitar la Urbana, face parte din cvartetul universității și, în același timp, s-a înscris la doctorat, care în America este obligatoriu pentru ocuparea unui post de profesor universitar. Mai departe, rămâne de văzut cum va evolua cariera ei solistică. La Urbana, Irina a fost și este înconjurată de colegi din România, aflați la studii ca bursieri. Printre ei, pianistul Horia Mihail, care acum își dă doctoratul la Boston, violoncelistul Alexandru Dumitrache,

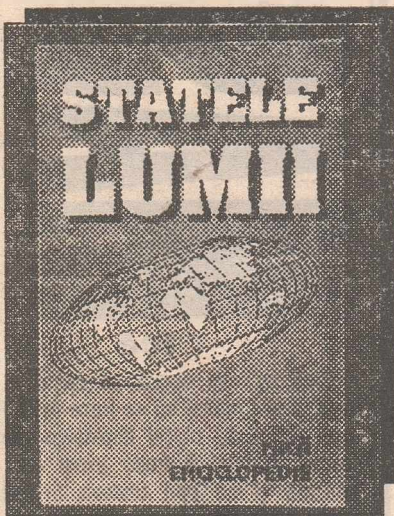
flautistul Ionuț Ștefănescu (revenit, de curând, în țară), pianista Diana Popescu, violonistele Luminița Mihai și Ioana Misici. Irina revine în București în vacanțe, susține recitaluri (precum cel din 4 august, prezentat la Muzeul Enescu), dar ne întrebăm dacă cei ce se ocupă de stagionile de concert, redactorii RTV se vor grăbi să o invite fie pentru a concerta, fie pentru înregistrări care să o prezinte publicului nostru ca laureată la Montreal sau ca doctorand și asistent în America, ceea ce nu e puțin lucru. Despre colegii săi români nu a spus sau scris nimeni, nimic - am aflat doar, într-o Serată TV, că Horia Mihail a spălat vase ca să-și completeze veniturile. Când vom învăța să ne prețuim valorile și să susținem (cel puțin moral) tinerele noastre talente care, nebăgate în seamă în țară, se afirmă, tot mai mult, în străinătate?!

ANCA FLOREA ■

Statele lumii. Mică enciclopedie

Șase ediții succesive între 1975 și 1995, cu un tiraj total de aproape 400.000 de exemplare, reprezintă o performanță în domeniul literaturii enciclopedice românești. Ea aparține enciclopediei Statele lumii (Editura Mironia) și este

rezultatul unei fericite întâlniri între nevoia de informare precisă și la zi a celor mai diverse categorii de cititori și consecvența cu care același colectiv de autori a continuat un proiect început cu ani în urmă. Această ultimă ediție se deschide cu o hartă a Europei centrale și răsăritene, imagine emblematică a schimbărilor profunde intervenite în contextul geopolitic european din ultimii 5 ani. Informațiilor sistematice despre cele 261 de entități teritoriale din lume (191 state independente - după proclamarea, la 1 octombrie 1944, a suveranității Republicii Palau din Oceanul Pacific - și 70 de teritorii neautonome și cu statut special) li se adaugă un dicționar al principalelor organizații internaționale, 58 de tabele de ultimă oră din domeniul statisticii mondiale și o Addenda cuprinzând evenimentele majore petrecute în diverse țări până la 1 august 1995.

MAȘINA DE SCRIS

Ică

Bică nu mai apucă să caște a doua oară și nici măcar să se frece la ochi, așa cum făcea de obicei dimineața când se trezea. Glonțul îi trecu exact prin gura căscată și se opri undeva în gât sau poate în pernă.

Gică ascultă atent dar nici de pe hol, nici din cameră nu răzbătu vreun zgomot. Își băga pistolul fierbinte încă în buzunarul interior al hainei, apoi se repezi spre dulap unde credea că se ascunde nevastă-sa. Deschise larg ușa cu oglindă și mai reuși doar să ducă mâna spre buzunarul greu. Un cuțit lung îi străpunse pieptul.

Lică își blestemă restul zilelor, cuțitul care nu mai ieșea și „meseria”. Scoase geanta burdușită din dulap, îl buzunări pe cel cu pieptul acum înroșit, găsi câteva bancnote de o mie și se precipită spre ușă. Traversă holul pustiu, coborî scările în fugă și răsufli ușurat când ajunse în stradă. Trebuia să traverseze, stația de autobuz era pe partea cealaltă. Doi pași a făcut...

Nică apăsă brusc pedala de frână. Volanul îi scăpă din mâinile care se repeziră, reflex, spre parbriz. Prea târziu îl văzuse și frânase prea târziu! Corpul se

Sunt o învățătoare ieșită la pensie, care citește mai mult **Flacăra** decât **Evenimentul** sau **România Mare**. Evident, când găsesc revista, pentru că nu se prea difuzează.

Deși sunt în vârstă îmi place să apreciez tinerele talente din paginile pe care le realizați. Vedeți, dumneavoastră, oamenii sunt subiectivi. Unora le place una, altora - alta. Poate și dumneavoastră aveți preferințe. Și de aceea e mai greu pentru dumneavoastră să alegeți ce e mai bun. Vă zbateți între Scylla și Charibda. Între preferințe și obiectivitate.

Am făcut această lungă introducere înainte de a intra în obiectul principal al scrisorii mele, pentru a mă înțelege mai bine în ceea ce vreau să spun. Aș dori să-mi explicați ceea ce n-am înțeles din nr. 27 al revis-

tei **Flacăra** din 5-11 iulie a.c. Prezentându-l pe Marius Teodor Barna, spuneți: „Acum că a trecut mai mult de un an de la primirea celui dintâi plic, iar cel de-al doilea tot n-a sosit, fac eu primul pas și tipăresc acest unic document al talentului...” etc.

Păi, cum așa? Dacă l-ați considerat talentat, dumneavoastră, care lansați talente, l-ați putut ține în seră mai bine de un an? Ce voiăți, să vă îngroape în plicuri? Nu înțeleg, ce plicuri? Doamne, iartă-mă, chiar nu înțeleg. Probabil că m-am sclerozat și nu-i mai înțeleg pe cei tineri. Vă rog frumos să vă explicați atitudinea, căci altfel îmi schimb părerea despre dumneavoastră, nu ca om de cultură, ci ca simplu om.

ANA MARIA IONESCU
Balotești, Sectorul Agricol Ilfov

Scrisoare și răspuns

Stimate domnule
Alex Ștefănescu,

Stimată doamnă
Ana Maria Ionescu,

Mă bucur că urmăriți cu interes **Mașina de scris**, cu atât de mult interes încât intrați în panică atunci când ceva vi se pare în neregulă.

Textul primit de la Marius Teodor Barna l-am publicat cu întârziere din cauză că am așteptat și alte dovezi ale înzestrării sale. Voiam să fiu sigur că există, în cazul său, o **continuitate de preocupări**.

Știu din experiență că mulți tineri fac literatură **accidental**, de obicei atunci când se îndrăgostesc. Au un moment de strălucire și apoi renunță la scris, devenind oameni obișnuiți sau remarcându-se în alte domenii. De multe ori (de-a lungul a cincisprezece ani de când mă ocup de descoperirea celor cu talent) am fost înșelat de exuberanța efemeră, de aparentul talent al unor tineri. Eu mă entuziasmam și mă

lansam la scenă deschisă în susținerea lor, iar ei mă... abandonau în scurt timp, mirați ei înșiși, că fuseseră cuprinși la un moment dat de o frenezie literară.

De aceea sunt precaut și mă abțin să public autori de la care dețin o singură dovadă a talentului lor. Îmi vine ușor să procedez așa întrucât dispun, oricum, de un surplus de texte publicabile și am de unde alege.

După o așteptare de mai mult de un an, am publicat totuși proza lui Marius Teodor Barna, sperând că astfel am să-l determin pe autor să-mi trimită și alte texte (în caz că le-ar fi scris între timp). Iată însă că nici până în prezent nu a mai dat vreun semn de activitate literară.

Cu stimă și cu speranța că n-o să vă schimbați părerea despre mine.
ALEX ȘTEFĂNESCU,
București

Important pentru toți corespondenții

■ Textele dv. trebuie să fie dactilografate sau, cel puțin, scrise lizibil. Dacă sunteți optimiști, trimiteți-mi și o fotografie și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Nu există restricții în ceea ce privește genurile. În afară de poezie, proză, teatru, critică literară etc., puteți să-mi trimiteți și versuri pentru muzică rock, graffiti, texte publicitare, aforisme gen „legile lui Murphy”, scenarii pentru spectacole de cabaret politic etc.

■ Cele mai valoroase texte se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris**. Toate textele publicate în cadrul acestei rubrici candează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la 1 noiem-

brie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

■ Plicurile dv. trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

■ Vă rog să faceți un efort financiar și să vă abonați la revista **Flacăra**. Să nu vă închipuiți că fac publicitate într-un mod abil acestei reviste, dar dacă nu vă abonați n-o să v-o puteți procura în fiecare săptămână și dialogul dintre noi se va întrerupe.

Să râdem cu: Dan Mihai

rostogoli pe caldarâm iar geanta umflată, după ce descrise o parabolă prin aer, ateriză zdrăgănind lângă victimă. Șoferul părăsi scena nefericitului accident și nici nu avu timp să-și revină până acasă. Nu stătea departe. Opri mașina în fața porții, aruncă o privire aripii deformate și intra în curte. Nu făcu decât doi pași...

Pică își petrecu rapid șnurul în jurul gâtului vecinului său și trase din toate puterile. În timp ce acesta horcăia bătând aerul cu brațele, ucigașul se și gândea cum are să iaie tufa de tuia. De ani de zile se certa cu Nică pentru că vrăbiile adăstau în tufa aia nenorocită și se găinau pe gardul lui Pică. Acum totul se rezolvase, Nică nu se mai zbătea și el se putea duce după topor. Își recupera șnurul, ieși din curtea vecinului și se îndreptă spre garaj. Toporul îi veni însă în întâmpinare. I se opri în cap.

Rică, fiul său, nu mai aruncă nici o privire în jur. Știa că nu-l văzuse nimeni. Aruncă toporul, îl apucă pe taică-său de picioare și-l târi în garaj. Închise ușa metalică și apoi încercă să bage mortul în portbagajul mașinii. Reuși destul de greu. Apoi își aminti de topor. Dacă îl găsea cineva?! Se repezi spre ușa garajului și încercă să o deschidă dar căzu fulgeral, mai bine zis electrocutat.

Sică, prietenul lui, abia își mai putea stăpâni râsul. Legase două fire de ușa garajului pe care le băgase în priză. Gluma i se păruse bună. De după ușa garajului nu se mai auzea nici o mișcare. Râsul i se opri în gât. Smulse firele, sări

gardul și intra în casă. Le trase și din priză și le băgă sub pat. Își șterse transpirația de pe frunte. Abia apucă să deschidă ușa. Un bolț răcit îi intra prin ochiul stâng.

Tică nu realiză pe moment ce se întâmplase. Nu apăsase pe trăgaci. Doar dacă pistolul de împușcat bolțuri percutate singur. Accident! Ce putea să pătască? Nu avea nimic cu băiatul. Dar dacă... Mai bine să întrebe pe vecinul de deasupra. Își strânse repede cele câteva instrumente, păși peste capul victimei și ieși din casă. Până la blocul în care locuia făcea de obicei cinci minute. Acum ajunse în două și nu simțea nici un fel de oboseală așa că urcă în fugă treptele până la etajul șase. Sună lung.

Am deschis brusc Ușa și l-am înșfăcat pe Tică și l-am târat spre fereastra deschisă. N-a mai reușit să protesteze, a zBURat lin, lin, lin... a aterizat... Am închis fereastra în urma lui. Mă simt mai calm... Sunt un om **NORMAL**, Dați-mi **Drumul!!!**

Sunt sigur că cititorii mai fideli vor aprecia atât numărul omuciderilor per pagină cât și varietatea mijloacelor. Nu mă îndoiesc de faptul că ei îmi vor lăuda conciziunea și deci economia de timp pe care le-am oferit-o.

Admiratorilor mei, membrilor Fan-clubului subsemnatului, pot să le spun că viitoarea operă va conține tot nouă, de data asta violuri și tot pe aproape două pagini. Nu pierdeți cele 9 violuri. Nicl unul asemănător CEuluialt, violuri indiv duale, ViOlur în grup, violuri, violuri,... Sunt un...

Poemul săptămânii Certificat de bună purtare

Aparțin, neoficial, de pseudo-elita orașului poetic vorbind, am șanse mici să conving - sunt curajos, nu dau binețe lașului m-aprind ușor, dar nu măi beau de sting, bănuții mi-i întorc cu lopăție de plastic am banca mea proaspăt vopsită-n verde: mă-ntind pe ea fiindcă gândesc elastic (vor cei rigizi în van să mă dezmierde); în nopțile lunoase mă plimb cu Carul

mare (recent am făcut un astral accident nedând prioritate la o stea căzătoare), fiind amendat de-un nene cu trident (...) Mă simt cam plouat când scot capul din

nor tun și fulger contra prăbușirii în sine, dar unii-au sculptat până și Ideea de zbor (așa că mă 'nalț doar în cerul din mine) însăși sănătatea o duce bine cu

subsemnatul - mici nebunii fac doar în lipsa ei -, mă dau rotund de-a lungul și de-a latul fiindcă iubesc Cuvântul mai mult ca pe

femei; celor ce-mi poartă sâmbetele-n cărcă le spun că săptămâna mi-e doar de 6

zile (mă mușcă timpul - ce-i drept -, ca o năpărcă,

deși-i bătrân și apt pentru azile). Da, de venit mai vine câte o tanti-

Angoasă ca să îmi pigmenteze în gri entuziasmul - mă uit la ea de sus, ca la o unghie

roasă și-o rabd să-și povestească a mia oară basmul (...)

În rest, mă ia cu friguri și cu răcori mofluze

când cei sus-puși au fumuri și mecle zâmbicioase

(sper că-ntr-o zi vedea-i voi batjocoriți de muze,

și-o să-mi miroase văzul a lacrimi mincinoase. Oricum, trebuie să fie vreun claxon în

cuvinte căci albul nopților se-ntețește de zor -, deci, momentan, un gând mi-e treaz în

minte: Că, din mașina Timpului, n-am vreme să cobor.

ALEXANDRU SFÂRLEA

O povestire melodramatică de Ioan Țicalo

Din îndepărtata comună Râșca din județul Suceava, profesorul de limba română Ioan Țicalo mi-a trimis o nouă povestire de-a sa, *Casă de piatră*. Este o povestire melodramatică, dar eu cred că trebuie să facem loc, la *Mașina de scris*, oricărui fel de literatură, dacă reușește să emoționeze. Altfel, riscăm să ne îndepărtăm de public (care urmărește, de exemplu, lacrimogenele seriale TV sud-americane în loc să citească producțiile scriitorilor români). Bineînțeles, trebuie luată în considerare și calitatea emoției, ca să nu ajungem să încurajăm kitsch-ul. Însă Ioan Țicalo este departe de kitsch, datorită unui instinct artistic sigur. Înzestrat cu o mare sensibilitate, el ar putea scrie scenarii pentru filme care să facă săli pline și care, în același timp, să placă și celor mai exigenți critici... Cu mențiunea că reproduc, aici, din lipsă de spațiu tipografic, o versiune prescurtată a povestirii *Casă de piatră*, vă invit, aşadar, stimați cititori (în replică la invitația din pagina alăturată) să plângem cu Ioan Țicalo!

Casă de piatră

Bătrâna Drincu trebuia prin bucătăria apartamentului aproape veselă, chiar dacă reumatismul îi amintea că picioarele n-o mai ascultă ca altădată, făcând-o să se schimonosească de durere. Se așeza un pic și o lua de la capăt. Și asta pentru că venise aici de la țară cu filozofia ei. „Ce fericită e Alina, fata ei, cu Gicu ăsta, care o răsfăță tot timpul și acum, colac peste pupăză, a devenit și director de întreprindere. Și ce plăcută coincidență să sărbătorești o avansare și ziua de naștere!” Începu să plângă și nu mai știa dacă e de vină ceapa sau i-au venit lacrimi de bucurie. Rămase un timp așa, parcă pierdută, cu gânduri ce se învălmășeau, fără să ia o anume consistență. O trezi telefonul, javră afurisită, cum îi spunea adeseori. Se duse și acum, evident nemulțumită, puțind și ștergându-și lacrimile de pe obraz.

- Alo... rămase ascultând câteva minute, după care tipă în receptor cu forța unei fiare rănite:

- Ai greșit, doctore! Fata mea e la servicii, la școală, asta e sigur. Ai greșit, n-ai auzi că nu se poate? că doar nu-s nebună! Să-mi strici dumneata ziua de azi, că nu vă holbați bine la oameni?

Trânti receptorul și plecă iute spre bucătărie, de parcă s-ar fi depărtat de o hidoasă reptilă. Își văzu de treabă mai departe aici, în împărăția ei de-o viață, gândindu-se ce fericită or fi toți după masă, ce invitați alesi or avea și cum o să-i laude fiecare bucatele...

...
- Bine, Alina, soțul tău e director de două-trei zile și trebuie să aflăm de la alții, din oraș? Întrebă în cancelarie profesoara de biologie, prefăcându-se supărată.

„Aștia m-au întors și pe față și pe dos”, reflectă soția lui Gicu. „Bărfesc mereu ca niște țate de mahala”.

Colegul de matematică, ajuns profesor, după propria-i mărturisire, prin metoda reducerii la absurd, veni spre cuier, unde era Alina, să-i prezinte felicitările. Și adăugă săgalnic:

- Într-o pauză mică se poate servi un coniac... mare.

Vreo două găscuțe îl aprobă, gata să facă și pauza mare, dacă se dovedea a fi necesar...

- ...în interesul învățământului, decretă același greier de matematică.

Alina tăcea și ar fi spus ceva, dacă una din colege n-ar fi aruncat, așa, în treacăt:

- Știi, Hulubița e în concediu medical de astăzi. A dat telefon adineauri. Nu poți să-i ții tu, Alina, vreo oră?

- Nu pot, se auzi vocea calmă și clară a celeilalte.

Felicitările adresate-le direct celui în cauză, cât, despre coniac nu cred să aveți succes. E o băutură nobilă și trebuie oameni pe potrivă. Nici eu nu mă încumet să pun gura pe el. Își luă catalogul și plecă în casă.

- Întepată ca-niofdeuna, constată una din cele rămase.

- Tocmai de aia o traduce bărbatul său. Cine să trăiască în fiecare zi cu vipera asta? se întrebă o alta, începând ziua de muncă, aproape ca de fiecare dată, cu o pauză...

Cu toate că s-a putut stăpâni atât de bine în cancelarie, drumul până la clasă o obosea, emoțiile năvăliră asupra ei stol, făcând-o neputincioasă în fața elevilor. Le dădu de lucru și se așeză la catedră epuizată. Știa că Razneș al ei (îi plăcea să-i spună pe numele de familie) fusese văzut de vreo două ori în oraș cu Hulubița și că lumea începuse să vorbească. L-a și întrebat, însă el a spus că s-au întâlnit cu totul întâmplător. I se păru că de o bucată de vreme ceva se întunecase între ei, dar pusese totul pe seama concluziilor medicului, care nu-i mai lăsase nici o speranță de a avea vreodată copii. Deocamdată nici unul nu avu curajul să deschidă o discuție pe tema asta și lucrurile păreau să meargă oarecum normal.

- A, bună dimineața! Da' matinal mai suntem astăzi. Cu aceste cuvinte îl întâmpină Hulubița pe Gicu, zis și iubitel, de când se cunoscuseră ei mai bine. Ar fi trebuit să nu te primesc, îi zise. Știi bine că o domnișoară nu se vizitează la ora asta și încă și cu mâinile în buzunare.

Razneș știa ce înseamnă această subită supărare, de aceea aruncă imediat nada, chiar dacă nu avea nici un chef pentru așa ceva:

- S-ar putea să fie ceva în buzunare...

- Ei, atunci se schimbă situația și am să te iert, mai ales că azi sunt bolnavă.

Veni în fața lui și i se agită cu amândouă mâinile de gât. El rămase cu ale lui tot în buzunare, sprijinit cu spatele de perete. „Femeia asta are nerușinarea să-mi spună că e domnișoară, gândi Razneș. În cazul ăsta Alina e mai domnișoară ca ea...”

- Aștept, iubitel! îi întrerupse gândurile Hulubița, așezându-i mai bine sub nas ugerete-i provocatoare.

Gicu nu știa ce să facă. Se simțea neputincios. Venise aici cu un scop și acum șovăia să-i spună textul pregătit dinainte. Închise ochii pentru a nu mai vedea nimic decât sufletul său și zise aproape răcnit:

- Mi-e sete!...

Ar fi vrut s-o îndepărteze, dar ea înțelese cu totul altceva sau poate doar simulă că înțelese

altceva și își lipi buzele de-ale lui într-o pomire sălbatică. Luat prin surprindere, Razneș se scutură electrizat parcă, stopând asediul cu cuvintele:

- Vreau niște apă, iar în gând: „trebuie să redevin ce-am fost, altfel mă prăpădesc”.

Venind cu apa, ea îi curmă iarăși gândurile:

- De când ești director, bei numai apă?

- Nu mai beau nici măcar apă aici, replică el.

- Tu ești mai bolnav ca mine, Gicule, se opri ea la mijlocul drumului cu paharul în mână, neștiind ce să facă.

- Am fost, dar cred că am început să mă vindec. Mai simplu și... mai direct spus asta sună cam așa: de azi încolo vreau să mă uit drept în ochii soției mele. M-am afundat într-o...

- Spune, spune ce gândești, îl îndemna ea din locu-i.

- ...mocirlă, continuă el. Și vreau să ies, chiar dacă m-am mândrit.

Se liniștise acum și privea nepăsător, eliberat de o grea povară, în vreme ce gazda își turna ceva de băut, prefăcându-se a uita că ar mai fi cineva în casă.

- Cred c-am să plec și te rog să mă ierți, dacă...

- Lasă, Gicule, zaharicalele. E clar, am înțeles. Cercul meu nu s-a oprit la tine, deci nu-ți face griji. La urma urmei mă mir că tu, intelectual, nu ți-ai dat seama până acum că lumea, în general, e o mocirlă. Să lăsăm asta. Uite, mai am o ultimă rugămintă. Și așa sunt în concediu medical, ia-mă cu mașina. Nu te incurc, merg la niște prieteni... În câteva minute sunt gata. De acord?

- Mă rog... mărâi Razneș, mulțumit că a câștigat bătălia...

Bătrâna Drincu terminase treaba de mult timp, aranjase și masa festivă, se așezase rând pe rând pe fiecare scaun din jurul mesei, veselindu-se de fiecare dată cu gândul la ceea ce va urma. Când se așeză pe locul Alinei, își aduse aminte de telefon și vazând că e cam târziu, se gândi că... În aceeași clipă ușa se deschise și intră în apartament fata ei.

- Doamne, acu mă gândeam c-ai pățit totuși ceva, m-a deranjat javra asta și mi s-a spus că te-ai accidentat. Dar n-am crezut o iotă și le-am zis c-au greșit numărul. Hai să mai vedem ce mai e de făcut, că acuș trebuie să apară și Gicu și...

- Mamă, Gicu nu mai vine azi, o întrerupse Alina, calmă dar cu durere. Ți s-a spus că m-am accidentat, am aflat. Nici eu nu știu cum m-au putut confunda cu o vampă. Probabil s-au gândit că alături de soțul meu e de neconceput... Și nici mata n-ai să crezi...

- Ce vrei să spui, fata mamei? Întrebă cealaltă, fără un gând anume.

Alina se așezase însă la masă

și nu pe locul ei obișnuit, ci pe cel al bărbatului și spuse mai departe:

- Mamă, dacă vrei, dă-mi ceva de mâncare, că mi s-a făcut o foame cum nu mi-a fost demult. Ba nu, adu mai bine sticlă să mă otrăvesc și eu puțin astăzi. Cât despre ce-am vrut să spun, să știi că Razneș nu va mai călca în această casă. Ducă-se dracului! Și izbucni în plâns...

...
- Văd că taci, Razneș. Nu știu de ce sau poate știu. În curând ai să ieși de aici, ai rămas fără un picior, pe mine însă nu mă mai interesează. Am vrut să-ți trimit lucrurile la Hulubița, dar n-a vrut să le primească. Nu te uita așa la mine, e bine mersi, măcar că a fost pe „scaunul mortului”. E tare scorpie. Stai, nu mă întrerupe, că nu vreau să-ți mai aud vocea și e mai bine că ai tăcut până acum. Ți-am trimis toate lucrurile la țară, la mama ta. Le-a primit. Aici n-a venit, pentru că n-a putut. Ai să te duci acolo, că eu una nu vreau să te mai văd în ochii mei. Nu pot ierta, ce vrei să fac? Și știi de ce? De la nunta noastră imi rămăsese un singur lucru - urarea unchiului tău când am plecat, nu în călătorie de nuntă, cum se face acum, atunci ne-am dus direct la muncă, pe vremea aia nu era timp de plimbare. Dar să-ți aduc aminte ce ne-a spus unchiul tău, că tu ai uitat și e păcat. „Casă de piatră să vă durați, copii!” - asta ne-a zis. Și-ți era un fel de tată, al tău se prăpădise în război. Iar tu ai terfelit tot... Într-o zi, e mult de atunci, m-a oprit pe drum o țigancă și mi-a dat în cărți. Eu mă distrăm. Printre alte bali-verme auzite atunci a fost și aceea că am să fac două case. La vremea aceea vorbele pirandei mi s-au părut doar niște aiureli. Iată că n-au fost, iar eu n-am ce-ți face. Tu ai dărâmat casa, cu mare ușurință. Acum te las cu... nici nu știu cum să mă despart de tine... a, nu, stai că, de fapt, tu te-ai despărțit de mine. Dar pentru că totuși se spune ceva când se pleacă, eu cred că-i de-ajuns un bună ziua...

...
- Eu ți-am spus, Gicule, să rămâi acasă și să-mi fii de ajutor, că atâta băiat aveam și eu. Tu nu și nu. Ai vrut școală și uite ce s-a ales de școala ta... Taci mereu, de parcă eu aș fi vinovată. Te-a alungat ca pe un câine netrebnic și-am auzit că și-a adus altul și când ți vorbesc de matracucă, o aperi. Atunci ai gură.

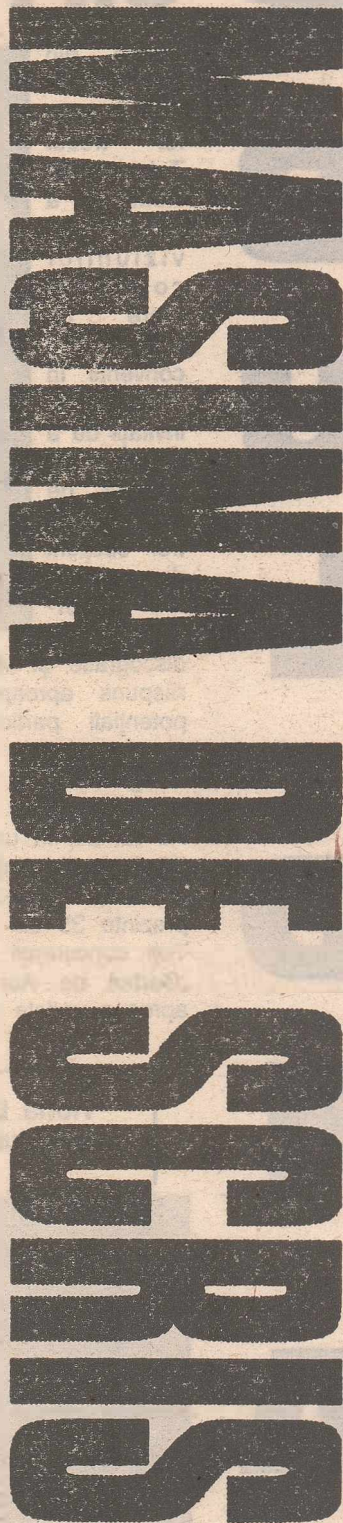
Mama tăcu deoarece fiul de data aceasta nu mai spuse nimic. În odaie se așternu tăcerea și fiecare rămase cu gândurile lui. Într-un târziu bărbatul vorbi ca pentru sine:

- Am să încerc să aduc eu lemne și apă de azi încolo...

- Până ieși tu pe ușă și

până intri cu cârja, se duce toată căldura. Degeaba o să mai facem foc. Nu vezi ce ger e afară?

- Ba văd, mamă. Încă mai văd și mai simt. E ger și în sufletul meu!...

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Acum 27 de ani, în 1968 începea frumoasa aventură a Cerbului de Aur. Avându-l drept părinte moral pe marele realizator de televiziune TUDOR VORNICU, festivalul, conceput ca un show de televiziune și a dorit promovarea muzicii românești, precum și invitarea formațiilor și interpreților în vogă din întreaga lume.

Astfel pe scena teatrului dramatic din Brașov și din 1992, urmând o idee a lui VALERIU LAZAROV, în Piața Sfatului au pășit multe staruri ale muzicii internaționale. Dalida, Gilbert Bécaud, Lionel Richie, Jerry Lee Lewis, Toto Cutugno, Kylie Minogue, James Brown, Ray Charles, Boy George, Paul Young, Culture Beat și mulți alții au făcut din festivalul „Cerbul de Aur” cea mai reprezentativă manifestare de acest gen din țara noastră.

Cât despre valoarea internațională a concursului ar fi de ajuns să spunem că, la una dintre primele ediții, printre invitații „Cerbului de Aur” a fost cel care va deveni mai târziu unul dintre star-urile cele mai adulate ale lumii, Julio Iglesias.

Un festival pentru mândria noastră

Încă din luna noiembrie a anului trecut Televiziunea Română a trimis televiziunilor colaboratoare cu care are convenții în acest sens, invitații de a participa la „Cerbul de Aur”, la cele trei secțiuni de concurs interpretare,

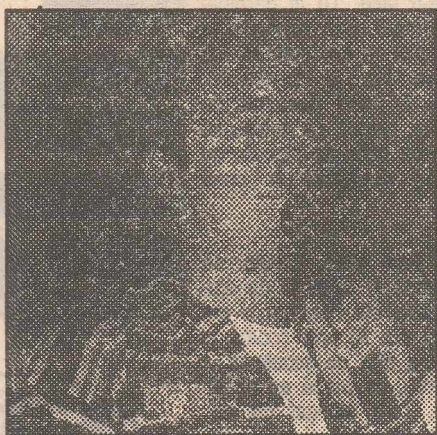
discografie și videoclip. Au răspuns aproape 400 de potențiali participanți care și-au trimis materialele înregistrate la București, unui sever juriu de selecție. Au rămas, în urma jurizării, 50 de participanți pentru ca, în final, la concurs, să se prezinte 35 din 24 de țări. Toți concurenții prezenți la „Cerbul de Aur '95” sunt aproape vedete în țările lor,

Grupul Eclipsa din Olanda, primii concurenți ce au urcat pe scena „Cerbului de Aur '95”.

lucru care a fost hotărât atunci când s-a luat decizia introducerii câte unui juriu separat pentru fiecare secțiune din concurs. În fiecare seară, membrii juriului au acordat note secrete pentru fiecare concurent, ce au fost centralizate, toate actele fiind închise într-un dulap a cărui singură cheie a fost în posesia dlui Christian Clausen, președintele juriului.

Horia Brenciu, alias „mister Robingo”, dezvăluindu-și talentele muzicale într-un show spontan în night-club-ul hotelului „Aro”, l-a avut ca spectatori pe membrii trupei Status Quo, ca și pe Silvia Dumitrescu și Loredana Groza.

„Aro”, l-a avut ca spectatori pe membrii trupei Status Quo, ca și pe Silvia Dumitrescu și Loredana Groza.

În 1972, după 4 ediții, Festivalul internațional de muzică ușoară „Cerbul de Aur” a fost întrerupt, în plină glorie, printr-una dintre acele stupefiante decizii „de sus”. Pe vremurile de dinainte de '89 era aproape o legendă a timpurilor de deschidere. Ajuns, acum, la cea de-a patra ediție „modernă”, să sperăm ca nimic să nu mai poată opri continuarea lui. Să remarcăm echipa Televiziunii Române condusă de dl Dumitru Moroșanu, directorul festivalului, care a muncit până la epuizare pentru ca, în ciuda tuturor greutăților, „Cerbul de Aur” să ne aducă nouă, românilor, puțină bucurie și puțină mândrie...

Din culisele vedetelor

M. C. Hammer

În dese schimbări de fax-uri dintre M. C. Hammer și organizatori, acesta a spus, inițial, că show-ul său va fi gen Broadway, muzica fiind însoțită de un „story” original. Renunțând la idee, M. C. Hammer a transmis un nou fax care în mare spune că și-a schimbat stilul de interpretare, el dorind pentru „Cerbul de Aur” un spectacol complet nou, plin de muzică și de mișcare. Pentru aceasta a venit în România cu o trupă formată din 12 dansatori, 6 vocaliști, 8 instrumentiști, la care se adaugă machiori, coafori, gărzi de corp, cărători de bagaje etc... A cerut 1 apartament imperial, 2 apartamente mari, 7 camere single și 10 duble care i-au fost oferite în hotelurile „Alpin” și „Ciucaș” din Poiana Brașov.

Status Quo

Legendară trupă rock din Marea Britanie, cea care a dat 46 de hituri internaționale, și 25 de albume, a venit la Brașov cu un echipament acustic și optic de 3,5 t. Puterea

Formația Status Quo răspunzând întrebării („Ce știți despre Festivalul Cerbul de Aur, și despre celelalte vedete ce vor concerta aici?”) adresate de revista Flacăra: „Nu mare lucru, nici nu știm care sunt celelalte vedete”.

Status Quo în concert. Structura arenei din Piața Sfatului se mișcă precum la cutremur când cei peste 5.000 de spectatori au început să danseze.

Belinda Carlisle

Fondatoarea grupului „GOGO'S” a venit la Brașov cu limuzina firmei, „Edgar Surin Music Productions”, însoțită de managerul ei. La „Cerbul de Aur” Belinda Carlisle își începe turneul european ce va dura până în februarie anul viitor.

totală a boxelor a fost de 120.000 wați, fapt ce a necesitat reproiectarea și consolidarea turemurilor de boxe în chiar noaptea de dinaintea concertului lor. Au cântat, pe lângă hiturile lor, dintre care cel mai aplaudat a fost „In the Amy Now”, și diverse prelucrări. Cea după „Let it Roll” cântat pe vremuri de „The Doors” a fost realmente senzațională.

În numărul acesta ați putut citi doar o scurtă trecere în revistă a festivalului „Cerbul de Aur”. Promitem ca peste o săptămână să revenim, pe larg, cu amănunte cât mai interesante.

Pagină realizată de ALEXANDRU ARION ■

**Din München, pentru revista FLACĂRA,
Mihael Rusu, redactorul sportiv al postului
de radio „Europa liberă“:**

Boris Becker și reclama

Una dintre cele mai sigure și apreciable surse de câștig ale marilor vedete este, fără discuție, publicitatea. Atunci când un jucător devine celebru ca urmare a unor victorii de răsunet în cadrul circuitului ATP, marile companii producătoare de echipament și material sportiv se năpustesc pur și simplu asupra campionului spre a-i oferi contracte de reclamă, în urma cărora se încearcă, bineînțeles, comercializarea totală a produselor respective. Așa se face că Boris Becker a primit din partea italienilor de la Lotto un contract care-i aduce frumușica sumă de 5 milioane de mărci pe an, acțiunea fiind finalizată de Tiriac în perioada de colaborare, încheiată acum un an și ceva.

Dacă Lotto se bucură de oarecare imagine în Europa, deci beneficiază de o piață de desfacere, în Germania de exemplu având 3 procente în total, oricum foarte puțin, managerii de la Apenin încearcă pătrunderea în America unde senatorii de drept sunt Nike, Reebok și Wilson. Atacul frontal se dă prin Boris Becker care trebuie să câștige cât mai mult pentru a fi pe micul ecran al cetățeanului de rând de peste Ocean, obișnuit sau captivat de Andre Agassi (nr. 1 mondial), dar și de Pete Sampras

(nr. 2). Cu cât un sportiv se prezintă mai bine la „locul de muncă”, cu atât cred psihologii că amatorul de rând va folosi arsenalul de echipa-

Boris Becker

mept aducător de succes.

Cum însă Boris nu prea a înregistrat rezultate senzaționale sau cum Lotto nu a investit prea mulți bani în spoturi publicitare la TV, efectul sau produsul italian nu i-a impresionat pe americani, obișnuiți cu Andre și Pete, care folosesc frumoasele colecții de modă Nike. Pentru a nu crea un monopol italian nici măcar în Europa, Nike-ul a dezvoltat o strategie publi-

citară bazată pe o logistică simplă, prin rezervarea unor spații la TV, circa 30 de secunde, în care cei doi campioni ai Continentului Nou au apărut la Londra în timpul Wimbledonului sau la New York, unde au blocat circulația din centru, pentru a schimba câteva mingi pe un teren de tenis improvizat, dar în echipamentul Nike. Efectul a fost colosal, întrucât mai toți tinerii au invadat shopurile pentru a cumpăra fie modelul Agassi, fie Sampras, unul „pirat”, celălalt clasic, acțiunea având în final un impact senzațional, materializat în bani.

Pentru a domina piața, Nike-ul dirijează din culise chiar și programarea terenurilor de antrenament sau competiție de la Openul american, Agassi și Sampras evoluând numai pe terenul central, spre deosebire de ceilalți - inclusiv Becker - trimiși acolo unde nu se află camere de luat vederi. De aceea Boris a protestat vehement declarând că organizația „promovează” o politică de discriminare sportivă, ceea ce are și un sâmbure de adevăr. Dar când Nike-ul are o cifră de afaceri de 9 miliarde de dolari pe an, orice „opozitie”, chiar și a lui Becker, nu mai are nici o valoare.

Record mondial da, record national ba!

Nu, Wilson Kipketer nu a stabilit un nou record mondial în proba de 800 m, dar performanța lui de 1'42" 87/100 este una dintre cele mai bune din toate timpurile, cea mai bună oricum din acest an. Pe de altă parte, kenyanul, care concurează de anul acesta pentru Danemarca, nu este recordmanul probei în noua lui țară, deși rezultatul depășește cu mult ceea ce este înscris pe tabela de la federația daneză! Practic, Kipketer poate doborî recordul mondial, dar nu poate fi profet în patria lui de adopție. Situația, trecută întrucâtva cu vederea în vârtejul Campionatelor Mondiale, relevă o politică pe care federația internațională o promovează, permițând racolările. Care este însă statutul fostului atlet kenyan, actualmente viking? El concurează pentru Danemarca, dar, potrivit legilor acestei țări, nu va putea primi cetățenia decât peste șapte ani. Se ajunge astfel la un paradox pe care nici un alt sport nu-l are; și se cântă imnul unei țări căreia, legal, nu-i aparține. Dar despre moda acestor racolări, inclusiv lista celor mai importante nume, săptămâna viitoare. Deocamdată, cine este acest danez negru ca abanosul?

Sosit „pentru studii” în Scandinavia în 1990, Kipketer a fost suspectat că a ales această cale întrucât concurența din țara sa de origine nu i-ar fi dat prea multe șanse de a reuși să se califice pentru marile competiții. Aprecieri pe care atletul în cauză o combatte cu o declarație de bun simț: „Ar putea fi adevărat. Dar, dacă vreau să fiu cel mai bun și să câștig, trebuie să-i înving tocmai pe kenieni. Așa că, este cam același lucru, nu?”

Cât privește „transferul”, el este perfect regulamentar, federația internațională permițând unui sportiv aflat sub egida sa să participe sub culorile altei țări decât cea de origine, după trei ani de rezidență. Dar, cu acordul forului național „de plecare”, termenul poate fi redus la un an. Însă tot federația națională poate și interzice prezența la marile competiții. Ceea ce se întâmplă, practic, cu Alina Astafei. Despre ea și despre alți atleți aflați în aceeași situație, săptămâna viitoare.

TEODORA OPREA ■

Zborul frânt al Universității Craiova

Sunt vreo câțiva ani buni de când echipa de fotbal Universitatea Craiova n-a mai obținut nici un rezultat notabil în cadrul cupelor europene. Și, din păcate, nici nu sunt semne vizibile care să prevestească o îmbunătățire reală a acestei stări de lucruri negative.

În pofida declarațiilor sforătoare date de către diriguitorii clubului, cât și ale unor cronicari sportivi locali, care mai mult se prosternă în fața banului, Universitatea Craiova rămâne în competițiile internaționale un vâl de umbră, ce se volatilizează la cea mai mică adiere de vânt.

Nestatornicia unor antrenori caracterizați printr-o instrucție solidă atât în planul sportiv, cât și în cel spiritual, va contracara nespuse de mult palmaresul amintitei echipe.

Ba, mai mult. Atâta timp

cât la conducerea clubului Universitatea Craiova se vor perinda așa-zișii specialiști în fotbal, dar în spatele cărora proliferă baruri, buticuri și alte șandramale de tranziție, echipa olteană va rămâne mereu într-o dureroasă dilemă.

Dar, cel mai rău lucru este atunci când unui milionar, de teapa lui George Păunescu, se amestecă în treburile echipei, deoarece în urma acestora nu rămân performanțe sportive, ci doar suflete năucite și tulburate de strălucirea blestemată a banilor.

Cândva, Universitatea Craiova era considerată mitul fotbalului românesc, actualmente este o pasăre migratoare, rătăcită în ițele propriului zbor.

ION CEACÎRU ■

HERCULE LE CHAT

Mai bine în șomaj

Zilele trecute, la clubul Dinamo era o forfotă ce nu s-a mai pomenit. Luaseră, dragii ofițeri M.I., solda. Zi mare, nu?, pentru orice slujbaș român. Stupoare, însă, nimeni nu zâmbea neam, ba ce era la gura lenți-coloneilor, maiorilor sau plotonerilor nu putem pentru ca să reproducem, vorba ceea, hârta nu suportă. Ce-aveți fraților, am întrebat? „Păi, uite și matale, ne-a datără la toți fix 100.000 lei, mai bine intram în șomaj!” Așa e, clubul Dinamo fiind singura unitate militară din lumea asta în care ofițerii și subofițerii trebuie să-și realizeze venituri pentru solde.

Nu vă cruciți, am citit cu ochii noștri un asemenea ordin. Și cum bieții gradați nu le au deloc cu vânzarea de bonibon și alte sugiucuri...

Ședință în Argentina

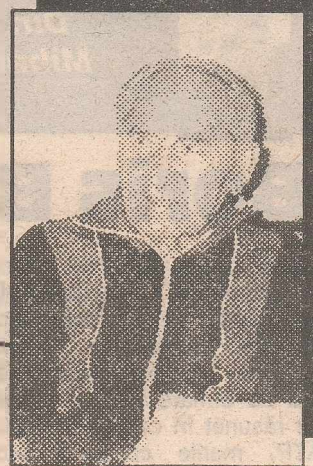
Din sursele noastre, informate, vezi bine, am aflat că în Argentina, la Campionatele Mondiale de handbal pentru tineret, a avut loc o ședință a unei comisii de antrenori, la care au participat tehnicieni români aflați prin preajmă. Subiectul? Redresarea sportului cu mingea mică, la noi. Au participat Mircea Costache II (Portugalia), Ștefan Birtalan (Qatar) și

Lascăr Pană (Grecia), conducătorii tehnici ai reprezentativelor respective (vezi parantezele). După discuțiile teoretice, au urmat cele practice, echipa României simțind pe propria piele cum e cu jocul ăsta, pierzând, de-o pildă, la Portugalia și Qatar. Din păcate, de la Grecia n-a mai apucat să învețe nimic, luând-o câținel spre casă, eliminată. Cei trei tehnicieni români amintiți, în schimb, au rămas pe cele plaiuri sud-americane, câștigându-și dreptul să continue competiția. În ăst timp, vă amintiți, pe plaiurile dâmbovițene prima echipă masculină (nu ăștia tineri!) a fost antrenată, aproape doi ani, de numitul Vărgăului. Asta ca să nu vă tot întrebați de ce și pentru ce.

Celebrul yoghin, prof. Petre Paul Teodorescu, dezvăluie:

„Prin magie, ajungi să înțelegi că sufletul tău trăiește în Eternitate, prin Cel care te-a creat!”

□ Trebuie să înveți să-l rogi pe Dumnezeu □ Trebuie să iubești nemărginit Divinul și pe aproapele tău

- **Die profesor, ce este magie?**
- Nu ne-ar folosi, deocamdată, o definiție scolastică. Prefer, când vorbesc despre magie, să fac o împărțire redusă la doar două forme: așa-numita magie albă și respectiv forma sa contrară, magia neagră. Nu voi aborda, ceea ce reprezintă, ca formă diabolică, magia întunecată, cuprinzătoare a unor secrete ce pot fi numite, fără exagerare, ucigătoare pentru suflet. Ne vom avânta, deci, pe linia de cunoaștere, a celor ce se leagă de structura pozitivă a ființei, de condițiile superioare ce se cer pentru a ajunge la primele trepte ale scării ce duce la desăvârșire.

„Cunoașterea profundă a disciplinelor magice este obligatorie”

- **Care sunt principiile ce trebuie aplicate pentru a deveni magician?**
- Acel ce vrea să cunoască magia trebuie să înțeleagă necesitatea aplicării a două principii:

- poate deveni magician numai cel ce ajunge a ști să se roage;
- poate avea succes pe calea ce i se deschide prin magia albă numai cel care, pe lângă cunoașterea în profunzime a disciplinelor magice, ajunge să poarte în sine, în sufletul său, în profunzimea inimii sale, cel mai puternic sentiment pe care îl poate dezvolta ființa umană, adică iubirea nemărginită față de Divin, adică față de Suprema forță Creatoare, și față de oameni, până a ajunge a-i considera una cu sine. Principalul său obiectiv trebuie să fie acela de a înlătura orice tară, de a spulbera întunecimile și de a face, din întregul unic al ființelor, o adevărată sursă de lumină dumnezeiască ce trebuie să ajungă la a cuprinde totul.

„Astfel, se aplică Legea Profetiilor”

- **Cunoașterea lumii spiritelor poate fi benefică?**
- Da. Paralel cu dezvoltarea amintită, trebuie urmărit și obiectivul care cere a-ți cunoaște semenii ce au atins nivelul tău în cer și pe pământ. Să știi, deci, a cunoaște numele spiritelor superioare, funcțiunile și pu-

terile lor pentru ca, treptat-treptat, să ajungi a colabora cu ei până la a determina ca forța lor de proveniență divină să ți se alăture și, în final, să ți se supună.

- **Cum să realizăm acest obiectiv?**

- Nu trebuie să neglijezi nici o ocazie de a te instrui și de a veghea, în deplină cunoaștere, ca, tot ceea ce reprezintă vocația ta superioară, să fie dus la bună îndeplinire. Dacă vei învăța să ceri, la rugămintea ta, ți se va trimite un spirit capabil să te învețe tot ceea ce dorești să știe sufletul tău asupra naturii lucrurilor. Trebuie să ajungi să întrebuințezi serviciile sale cu ardoare și respect față de Creatorul tău, de Mântuitorul tău și de Sanctificatorul tău.

Față de cel de lângă tine, vei practica respect și milă, pentru a ajunge să îndrepti către Fiul tot ceea ce a venit către tine. Vei constata că, astfel, aplici așa-numita Lege a Profetiilor.

„Trebuie să-l evoci pe Dumnezeu ca pe un Tată”

- **Ce vom simți?**

- Prin magie, vei vedea că sufletul tău trăiește în Eternitate, prin Cel care te-a creat. Invocă, așadar, Divinul și fii supus numai față de El. Vei ajunge la această realizare, numai când îți vei da seama pentru ce obiectiv ai fost creat, când vei înțelege tot ce datorezi Divinității și, în paralel, aproapelui tău. În toate elementele, respectiv evenimentele legate de temporal, trebuie să-l evoci pe Dumnezeu sub forma unui Tată, pentru ca El să-ți dea tot ce este necesar ridicării și împlinirii sale. Vei aduce, cu drag, să participe și să se bucure de toate aceste daruri, pe cel de lângă tine, fie că darurile sunt corporale sau spirituale.

- **Cum trebuie să se roage cel care vrea să cunoască și să aplice magia albă?**

- Iată ce trebuie să cuprindă ruga: „Doamne al Cerului și al Pământului, Cel ce ești la baza a toate, vizibile și invizibile, eu, ființă umilă, te invoc conform cu ordinul Tău și în numele Fiului Tău unic, să trimiți către noi,

după cum o faci respectând marea Ta promisiune, Spiritul Sfânt care să mă conducă, pe mine și pe cei din preajma mea, către atingerea Bineului Absolut. Aceasta, pentru că simt cu putere o dorință profundă de cunoaștere perfectă a științei legată de această viață, respectiv de tot ce îmi este necesar spre a curăți, spre a aduce la perfectă purificare știința adevărată, acum acoperită de temere și murdărită de un număr foarte mare de păreri omenești, fapt pe care nu mă simt capabil să-l realizez prin propriile mele forțe, pentru a ajunge, în final, la marele izvor al Adevărului, fără a fi condus de Tine. Permite să vină lângă mine unul dintre spiritele superioare spre a mă iniția asupra legilor pe care vrei să le învățăm, să le cunoaștem bine, spre a Te lăuda și onora pe Tine,

și, totodată, spre a ne consacra serviciului față de semenii noștri. Fără să ajung a avea o inimă deschisă, plină de iubire și sensibilitate, spre a asimila ușor ceea ce reprezintă Învățătura Ta, permițând ca sufletul meu să împartă, ca o boare Divină, nesfârșitele tale comori, pe tot cuprinsul sufletesc al acestui Pământ, făcându-mi, concomitent, grația de a folosi, corect, toate aceste mari binefaceri cu umilință, deschidere și iubire, totul sub influența Spiritului Tău Sfânt”.

„Toate spiritele se supun Supremei Forțe Creatoare”

- **Să vorbim despre spiritele superioare; acelea ce ne-ar putea servi drept învățături. Ce sunt ele? Ce puteri au?**

- Este vorba despre spiritele olimpice. Sunt acele entități care își au lăcașul pe firmament și în astrele Cerului. Funcțiunea lor este de a exe-

Dr. Petre Paul Teodorescu se bucură, în cer-

cul cunoscătorilor, de renumele unui excelent profesor de yoga. Anii îndelungați de studii aprofundate ale unor valoroase lucrări rare, metodele oculte de cunoaștere și spiritul său veșnic neliniștit i-au creat o aură de înțelept deținător de taine existențiale. În preajma sa te cuprinde o stare de pace deplină, antipatiile, de orice natură, dispar fără urmă și realizezi că, de fapt, singurul lucru care capătă pondere este acela de a deveni capabil să gândești cu propriul tău cap, să devii stăpânul mentalului tău. Astfel, trecerea ta pe Pământ va conta ca experiență acumulată în lumea de... dincolo.

cuta destinul, deci aplicarea legilor karmice, și de a conduce evenimentele, inclusiv cele fatidice, după inspirația Forței Divine, în așa fel încât nici un factor dependent de rău și nici o formă de karmă negativă să nu poată vătăma pe cel care a ajuns să fie sub Lumina Celui Prea Înalt.

Orice spirit olimpic comunică învățătura și înfăptuiește toate cele ce sunt prevăzute pentru astrul pe care-l prezidează. De remarcat, totuși, că el nu poate să facă nimic pentru trecerea de la intenție la act fără încuviințarea Divină. Este clar că toate entitățile supraceleste, celeste sublunare și infernale, trebuie - cu toată revolta lor - să se supună Forței Supreme Creatoare. Deci și tu, ca ființă umană, trebuie să faci permanent efortul de a realiza totul numai cu ajutorul Divin.

BRÎNDUȘA NICOLAE ■

În episodul următor, dr. prof. Petre Paul Teodorescu va dezvălui primele învățături magice.

Ultima oră:

Pe când un OZN și la Cotroceni?